

РОБОТИ И ФАНТАСТИКА

ТРИЛЪР 27

РОБОТИ И ФАНТАСТИКА

ДВУРЪКАТА МАШИНА

Джон Бранър

Търговци на роби в космоса

ГЛАВА I

През изминалите месеци Ларс Талибранд пътешестваше дълго и много – от звезда към звезда, от планетна система към планетна система. Пресичаше Вселената назад и напред, стараеше се да избягва дългите полети, като се мъчеше да спести един-два скъпоценни дни. Но все пак не успя да се изплъзне от смъртта, която настойчиво го следваше по петите.

Летеше от Верние до Ирсород и по-нататък до Криу'н Дич, оттам до Нюхолм, а сетне до Марс. Най-после попадна на Земята в началото на карнавала, когато всички хора празнуваха.

Точно тук, в една от стаите на хотела, от чиито прозорци от едната страна се виждаше суматохата на панаира, а от другата – морският бряг, го настигна съдбата. Когато това се случи и определени хора го разбраха, беше изпратено съобщение там, откъдето пристигна Ларс. На разпъснатите из цялата Галактика светове някои мъже и жени облекчено въздъхнаха, защото Ларс Талибранд най-сетне беше мъртъв.

* * *

Вопли, тракане и крясъци на музикалните състави, гръмко пеещи групи хора, имитатори на животински гласове, тълни и хорове от дивашки нощни фанатици, смеещи се на висок глас и пускащи в небето книжни хвърчила, карнавални процесии покрай хотела – целият свят сякаш се беше превърнал в огромна сцена, на която се разиграваше чудовищна гротескна комедия. Но Ларс Талибранд вече не можеше да види нищо.

Същите карнавални процесии като онази, която се точеше край хотела, се движеха по улиците на всеки град на Земята. Колкото по-нависоко се издигаше слънцето на небосвода, толкова повече градове се включваха в празненството.

Долу на брега служителите правеха последна проверка, преди да включат фенерите и да пуснат миниатюрни светещи бактерии, от които целият океан ще засияе. Слугите-роботи проверяваха частите и инсталациите си един на друг, за да са абсолютно сигурни, че през следващата седмица няма да се повредят. На панаира собствениците издигаха будки, палатки и навеси, монтираха въртележки, люлки-лодки и площадки за танци. Тежко натоварени камиони боботеха покрай хотела,

докарвайки последните стоки: сладкиши, книжни хвърчила, знаменца, ребуси, сандъци с бутилки вино, маски, саби за дуелиране и хиляди други неща.

Предпазливите хора предадоха скъпоценностите си в държавните хранилища. Собствениците на автомобили и хеликоптери, които нямаха гаражи, ги дадоха в държавни. През карнавала на никого не му се налагаше да заминава спешно нанякъде. По това време никой не работеше и не съществуваше нищо, което би трябвало да се урежда спешно. До тротоарите стояха киберуправляеми таксито-кълба, които можеха да закарат пътниците, където им е нужно. През деня просто трябваше да кажеш на робота в таксито-кълбо адреса – своя или на някого друго, а през нощта главният кибер на сектора решаваше къде да бъде закаран пътникът.

Синевата на безоблачното небе над града искреше, съгъстяваше се и ставаше по-наситена. Тук-там на Земята през карнавалната седмица валише дъжд, за да се поддържа метеорологичното равновесие на атмосферата, но нещата по възможност бяха устроени така, че дъждът да вали по-дълго над открито море, а до следващата вечер нощните фанатици идваха на себе си.

След карнавалната процесия бавно се движеха коли с продукти. Тук имаше хиляди транспортни средства – трябваше да са хиляди, защото по време на карнавала никой не се занимаваше с професионалната си дейност, нито един магазин не беше отворен.

Когато най-сетне слънцето залезе, затвориха врати парфюмерийните павилиони и питейните заведения, които до последната минута се мъчеха да задоволят нуждите на хората от бръснари, шивачи, козметика и парфюмерия, както и от спиртни напитки. Персоналът им напусна работните си места, за да се смеси с ревящата тълпа.

* * *

Дери Хорн се дръпна от прозореца с изглед към улицата. Последните карнавални процесии стигнаха до панаирния площад и музиката на парадния оркестър се смеси с вопли, стонове, крясъци и скърцането на латерните. Тъкмо сега му беше времето да се облече и също да излезе навън.

Хорн изрече къса заповед и прозорецът стана непрозрачен. Вратите на гардероба се отвориха и се разкри гледката на различни костюми, предназначени за карнавала. Когато прокара изпитателно пръсти по коприната и дантелите, се почувства страшно изгубен.

Раздразнено взе един костюм и го хвърли на облегалката на стола.

Съблече дрехите си и влезе в банята да се освежи.

След душа отиде в сушилнята и застана пред огледалото, високо колкото човешки ръст. Замислено се разглежда.

„И тъй – каза на себе си, – това си ти, Дери Хорн, двадесет и две годишен.“

От огледалото го гледаше тъмнокош млад човек с бледа кожа и тъмносини очи. Около пълната му уста личаха признаци на изнеженост. Бледата кожа и тъмните коси подчертаваха брадичката и бузите му, които изглеждаха почти сини. Забеляза няколко косъмчета по брадата си, която не се подчиняваше и на най-хубавата самообръсначка.

Подпря лявата си буза с ръка и се замисли.

Какъв ли атавизъм кара мъжа да не се чувства мъж, ако не му расте брада, въпреки че полага много усилия да спре растежа ѝ?

Може би защото всеки трябва да има нещо, което не се подчинява на волята му? На този дисциплиниран свят имаше много малко неща, които не се покоряваха на волята на хората.

Щом забеляза, че се е изсушил, излезе от сушилнята. Когато тежестта му престана да натиска пода, съскането на дюзите, изпускащи топъл въздух, замлъкна.

Върна се в стаята. Костюмът, който си беше избрал, му се стори още по-смешен. Но когато погледна все още отворения гардероб, не видя нищо, което да му подхожда повече. Отпусна се в едно кресло и запали цигара. Господ му беше свидетел, че не беше в най-доброто си настроение, и то през първата нощ на карнавалната седмица!

Хрумна му, че алкохолът може да промени това, и бързо извика келнера, който мигновено се появи, дойде до креслото и с въпросително изражение спря пред Хорн, без да обръща никакво внимание, че е гол.

Неговото стройно пластмасово тяло също беше без дрехи.

– Трябва ми нещо, което да подобри отвратителното ми настроение – рязко подхвърли Хорн. – Какво ще ми предложиш?

Келнерът се поколеба.

– Не съм упълномощен да предписвам лекарства, сър – отвърна със съжаление той. – Може би...

– Не съм болен! – прекъсна го Хорн. – Необходима ми е някаква възбуждаща напитка, най-добрата, която има тук.

– Мога да ви донеса най-скъпото – предложи келнерът с нотка на съмнение в гласа си. – То вероятно ще бъде и най-доброто. За да бъда честен обаче, трябва да ви предупредя: чувал съм от много гости, че

напитките с умерени цени са по-вкусни.

– Може би ще бъде по-добре, ако ръководството на хотела използва андроиди за келнери вместо роботи! – ядосано викна Хорн. – Поне те знаят какъв вкус има тази или онази напитка!

Келнерът тихо протестира:

– Ако позволите, искам да ви съобщя, че това не бива да се прави. Вие знаете, че на анROIDИТЕ е забранено да употребяват алкохол.

– Но тази наредба може да се заобиколи!

Лицето на Хорн имаше израза на човек, който неведнъж е заобикалял множество наредби и това е просто поредният път. Той беше заможен, дори ако се вземе предвид, че сега всички хора са заможни.

– Това обаче няма никакъв смисъл, защото след една чашка алкохол всичките ти електрически вериги ще отидат по дяволите!

Внезапно Хорн осъзна колко смешна е сцената на диспута му с робота и гръмко се разсмя.

Келнерът незабавно се доближи, но той му махна отегчено с ръка.

– Още не сте ми казал каква напитка желаете – напомни му келнерът.

– Това няма никакво значение – отвърна Хорн и стана. – Забравете го!

– Аз физически не мога да забравя нищо – гордо заяви келнерът. – Струва ми се, че ще ви трябва твърде много време, за да ми обясните значението на тези думи.

Сетне роботът внезапно осъзна, че признанието му може силно да му навреди. Поколеба се още малко и излезе от стаята.

Хорн най-сетне облече карнавалния костюм и още веднъж внимателно огледа стаята. Беше дошъл да живее тук през карнавалната седмица. Поне беше някакво разнообразие. Би трябвало да е доволен. Ако не успее да се развесели с нещо, може би завинаги ще изгуби способността да се забавлява. Целият му живот тогава ще се превърне в монотонен, вечно еднакъв сгучен кръговрат, от който искаше да избяга.

ГЛАВА II

Хорн автоматично се насочи към личния си асансьор, свързващ стаята му с другите помещения на хотела, и вече натисна копчето, когато изведнъж си спомни, че карнавалната седмица е започнала. Асансьорът не пристигна, а високоговорителят на стената припука и със сладникав глас му напомни:

– Всички сме на карнавала, сър! В обществен интерес службата за лични асансьори в хотела остави главния асансьор да действа. Моля, излезте от стаята си и вървете по коридора вляво. Така ще стигнете до най-близкия обществен асансьор. Надяваме се, че там ще намерите приятна компания още преди да се смесите отвън с радостната тъпна!

Когато Дери беше на шестнадесет или седемнадесет години, той с няколко приятели имаха навика да си правят шеги с управата на хотела и всяка вечер осигуряваха на посетителите наистина приятни преживявания. Дегизираха се и се гримираха като трупове на удушени – с посинели лица и бели контактни лещи на очите. Лягаха на пода на асансьора и чакаха какво ще се случи. Освен всичко друго няколко души получиха инфаркт. Тогава здравата се повеселиха.

Сега обаче, когато си спомняше, кой знае защо, това не му се струваше толкова смешно. Надяваше се на никого да не му дойде наум подобна мисъл или онзи, на когото му хрумне, да не я осъществи в самото начало на карнавала.

Бързо премина празния коридор, намери асансьора, посегна с пръст към копчето за повикване и се огледа.

Тук се пресичаха под ъгъл два коридора.

В другия близо до асансьора беше натрупан багаж, очаквайки някой да го прибере. От другата страна на купа внезапно нещо се размърда. Появи се ръка, сякаш лежащ на пода човек искаше да се повдигне, а в следния миг се чу тих стон.

Можеше да е убийство! Твърде вероятно бе.

– Помощ!

И тъй, някой си беше направил същата шега, както той и приятелите му студенти преди пет години. Е, добре, това беше стар номер. Отново натисна копчето за повикване, надявайки се кабината да дойде бързо до етажа му.

Ръката падна. Във въздуха се появи крак и диво зарита, сетне със

силно тупване падна на пода. Отново се чу вик.

В него имаше смъртен ужас и предположението на Хорн, че това беше номер, се стопи. Изглежда не бе карнавална шега. Викът беше изпълнен с болка.

Без да мисли какво върши, Дери изтича към багажа.

Кожата на ръката и крака, които се подаваха изпод купа, беше синя. Значи беше андроид, но все пак чувстващо същество, което усеща болка. Сандъците и куфарите, натрупани върху него, изглеждаха тежки. Някои, които преди бяха притискали ръката и крака му, бяха бутнати настрани.

– Служебен робот! – извика Хорн с вдигната глава.

Викът му отекна в дългия коридор. После Дери се наведе да премести багажа, притиснал андроида.

Той беше по-лек, отколкото изглеждаше, но Хорн не бе свикнал самичък да вдига такива предмети – за тази работа имаше роботи. Още преди да премести пет-шест куфара, плувна в пот.

Едва не повърна, когато погледна към обезобразения андроид.

Никога през живота си не се бе чувствал толкова безпомощен. Ужасно му се поиска да излезе на улицата и да се потопи във водовъртежа на карнавала, но другото му „аз“ го убеждаваше да направи всичко, за да намали болката на обезобразения андроид, ако може да го стори. Хорн се наведе и чу глас зад гърба си:

– Ти ли ме извика, приятел?

Той се огледа. От кабината на асансьора се подаваше нисък мъж на средна възраст в пъстро шутовско облекло. Вероятно се бе озовал на повикването.

– Да. Виж! Ела по-скоро!

Нисичкият мъж се захили.

– Какво криеш под багажа? Да не би да е някакъв капан, а? – Той вдигна рамене. – Е, съгласен съм, нали е карнавал!

Излезе от асансьора и приближи до Хорн.

Когато Дери чу стреснатата му въздишка, разбра, че е променил мнението си за възможния капан.

– Та това е ужасно! Но защо роботите още не са го отнесли някъде?

– Той лежеше под сандъците и куфарите – отговори Хорн. – Вероятно е загубил съзнание. После, когато е дошъл на себе си, е разбутал куфарите и извика за помощ. Точно в този момент аз минавах наблизо.

Нисичкият мъж отстъпи крачка назад.

– Хайде да се махаме оттук, приятел. Скоро ще почистят.

Високоговорителят до асансьора съобщи, че един от гостите от друг етаж се нуждае от него и че ако до тридесет секунди някой пътник не влезе в кабината, тя ще отиде нагоре.

– Решавайте – промърмори мъжът и побърза нататък.

Успя да влезе в кабината, преди вратата да се затвори автоматично.

Хорн почувства очите му да се напълват със сълзи, защото андроидът очевидно наистина бе дошъл в съзнание и чуваше гласовете до себе си. Вдигна едната си ръка, сякаш се мъчеше да се улови за света, който вече не можеше да вижда.

Хорн клекна до него и взе синята му ръка в своята. Андроидът слабо я стисна. Това като че ли малко го успокои.

Защо, по дяволите, нито един робот не дойде, когато Хорн ги повика?

Той ядосано вдигна глава и викна отново.

Но когато усети, че някой стои до него, едва не падна от страх и гърлото му се сви.

– Много любезно от ваша страна да му помогнете – произнесе тих глас. – Боя се обаче, че все едно нищо не ще успеем да направим за него.

Хорн внимателно освободи ръката си от ръката на умиращия андроид и стана.

– Вие да не би да сте от персонала на хотела?

Синьокожият мъж със сериозно лице кимна. Самият факт, че беше в обикновено облекло, докато всички хора отдавна вече бяха навлекли карнавалните си костюми, безспорно беше отговор на въпроса на Хорн.

– Аз съм секретарят на управителя – поясни андроидът. – А понастоящем съм менаджер. Моят шеф преди десет минути отиде на панаира. Какво е станало тук?

Хорн му разказа.

– Вярвам ви.

Секретарят впи поглед в лицето на Хорн.

– Не бих повярвал, ако самият аз не бях видял как държахте ръката му. Но това, разбира се, няма никакво значение.

В гласа му прозвуча открита враждебност.

– Какво си мислите? – грубо го попита Хорн. Беше принуден да премине към отбрана.

Андроидът вдигна рамене.

– Нищо няма да се случи. Както знаете, това не е престъпление. С нас можете да правите всичко и да постъпвате, както ви се поиска.

Изплашихте ли се? – поинтересува се той.

– Естествено... – недоверчиво започна Хорн.

– О, той беше обучен и беше много ценен за хотела. Ако всичко се беше случило в нормално време, ръководството може би щеше да подаде иск виновният да компенсира нанесените щети и да заплати стойността на обучението на андроида и това, че вече не е на служба. Но сега е карнавал! Шефът ми отложи всичките си работи за след една седмица. Докато не се върне и не изтрезнее дотолкова, че да започне да се занимава с работата си, няма никаква друга надежда да намерят негодника.

– Какво ще правите сега?

– Ще изпратя друг андроид на този етаж и работи-чистачи, за да почистят тук.

В тона му почти прозвуча оскърбление.

– Но това би трябвало да засяга и вас! – с отвращение произнесе Хорн.

Не искаше да се забърква в тази работа, обаче чувстваше, че е принуден да го направи.

– Така е. Много ви благодаря, че го държахте за ръката. От повечето хора не може да се очаква подобен жест.

Хорн си спомни нисичкия мъж и с внезапно разбиране попита:

– Искате да кажете, че не вярвате на повечето хора, така ли?

Почувства се странно поласкан, когато андроидът се усмихна и поклати глава.

– Не, не е точно така. Повечето хора след карнавала биха си спомнили и биха разказали на началника си. С това работата щеше да приключи. Ние трябва да бъдем много предпазливи, повярайте ми.

– Ако мога да ви помогна с нещо тук? – предложи услугите си Хорн.

– Не, благодаря. Аз ще направя всичко необходимо. Мисля, че вече можете спокойно да се потопите в удоволствията.

Дери поклати глава:

– Не смятам, че бих могъл да изпитам удоволствие, след като пред очите ми е тази картина. Ще се върна в стаята си и ще се опитам да я изхвърля от главата си.

Вървейки по коридора, той усещаше погледа на андроида на тила си. Измина около двадесет крачки, преди да забележи, че е тръгнал в грешна посока.

Сърдито спря, после бавно се върна. Надникна в откритата врата

на една стая. Зад вратата...

Подскочи и я блъсна със сила.

– Елате тук! – закрещя той. – Елате бързо тук!

Секретарят на управителя приближи, без да бърза.

– Какво се е случило?

– Това е шансът ви да хванете негодника, който е убил андроида.

Хорн влезе в стаята. Беше също както си го е представял.

– Да предположим, че престъпникът е един и същ – продължи той.

– И дори през карнавалната седмица полицията е длъжна да се заеме с убийството!

Мъжът беше риж, кожата му имаше същия цвят като на всички хора.

Лежеше на гръб върху килима, голям нож стърчеше от гърдите му там, където се намиреше сърцето.

ГЛАВА III

Полицайте дойдоха. На лицата им бе изписано отвращение. Това бяха четирима андроиди, водени от офицер човек. В движенията му личеше мълчалив въпрос: защо трябва да работи, когато всички останали се забавляват? Наричаше се Кулин и беше сприван човек, пушеше цигара след цигара, докато екипът му душеше в стаята и коридора.

Взеха отпечатъци от мъртвеца и от убития андроид, чиито стонове замлъкнаха няколко минути преди да дойдат, без обаче да произнесе нито една разбираема дума. Най-накрая Кулин сметна, че са свършили каквото трябва, и събра натоварения си с апаратура екип в стаята около убития.

– Искам да знам какво ни е известно по това дело – избоботи той. – Кой изобщо е този човек?

Андроидът Дорди, заместник-управител, вдигна рамене.

– Когато пристигна вчера, се нарече Уинч, но може и да не е било истинското му име. Забелязах, че говореше с акцент, който ми е непознат.

– В хотел като вашия сигурно има твърде пъстра тъпла посетители от различни страни.

– От всички краища на света – потвърди Дорди – и вероятно дори от други планети.

Кулин седна на креслото и погледна трупа.

– Обикновен нож. Странно. Да предположим, че съществува някой, комуто този човек е застанал на пътя, и онзи е поискал да го убие. Идеята не е лоша. Сега обаче сме карнавалната седмица. Би могъл да почака нощта и да го предизвика на дуел, ако има достатъчна енергия за това. От друга страна, можеше просто да му сипе отрова в чашата. По този начин щеше да избегне срещата си с него лице в лице, за да се налага да го промуши с ножа.

Погледът му шареше из стаята.

– Не ми изглежда да е имало борба. Викал ли е за помощ?

Дорди кимна.

– Повикал е нашия келнер на етажата, дето го намерихме умиращ в коридора. Убиецът е бил висок човек, сър, и силен.

– Защото е обезобразил вашия асистент ли? Хм... – Кулин хвърли цигарата си и стана. – Този коридор не се използва често, нали?

– С изключение на карнавала никога не се ползва. Във всяка стая има лични асансьори. Използват го роботите-чистачи, когато ги повикат, а понякога и персоналът, но никой друг.

– И така, можем да предположим, че убиецът е дошъл по коридора, а сетне си е отишъл, без никой да го забележи. Най-вероятно вече се е смесил с тълпата отвън. – Кулин направи широк жест с ръка. – Избрал е много подходящо време за убийството. Ще проведе разследване, но не мога да ви обещавам нищо.

Той повика с ръка асистентите си.

– Вземете показания от Хорн и от Дорди, макар че не знам дали съдът ще ги признае, защото е намесено убийство на андроид.

За последен път огледа всичко наоколо.

– Направете необходимото трупове да бъдат махнати, а след това почакайте долу, във фоайето. Дорди, съобщете по телефона на служителите си, че ще отида при тях и какво ми е необходимо.

Андроидът кимна.

Даването на показания не отне много време. Сетне отнесоха двата трупа във вертолета, който долетя до прозореца на стаята.

С това всичко приключи.

Хорн остана в креслото, където седеше след идването на Кулин, и замислено се взираше в петното кръв на килима.

Вратата пак се отвори – върна се Дорди. Този път го придружаваха двама работи-чистачи. Кимна на Хорн, сякаш го смяташе за равен. През друго време той вероятно би възприел този жест за оскърбление. Дорди даде нареждания на роботите и проследи да извършат както трябва работата си, сетне се обърна към Хорн.

– Не бяха прави, нали? – изрече той тихо.

Хорн се изправи.

– Какво имате предвид?

– Че това е шансът ми да намеря онзи, който е извършил престъплението. – Дорди вдигна рамене. – Ако разбирам нещо от човешки знания, бих казал, че този офицер от полицията извърши работата си твърде повърхностно.

Хорн поклати глава.

– Мисля, че ние тук, на Земята, вече сме доста свикнали да разчитаме на закона. Но в нас все още са живи инстинктите, враждебни на обществото, и ние им позволяваме да излязат на бял свят по време на карнавала. Много ми се иска да зная как полицията обяснява това количество убийства само за една година.

– Две или три на един милиард жители – с отнесен вид произнесе Дорди. Той потърка с крак мястото, което роботите бяха почистили от кръвта. – Освен това убиват и андроиди. И то, разбира се, много повече.

Хорн смутено се размърда в креслото.

– Вероятно е твърде тежко да си андроид – най-сетне колебливо произнесе той.

– Да, така е. – Дорди го погледна в очите. – Искате ли да разберете колко е трудно? Сега е карнавал. Вземете синя боя, намажете се с нея и се облечете обикновено, сетне излезте на улицата. Това ще бъде добър урок за вас.

Внезапно той измъчено се усмихна.

– Много съжалявам, мистър Хорн. Искам от вас толкова, защото направихте този жест на приличие. Смятам, че ще е по-добре, ако повече не говоря.

Хорн стана и отиде до прозореца. Отгук виждаше брега на залива, където весели лодки плаваха по осветената с ярки пъстри светлини вода. По-зле се виждаше другата страна на града, където беше панаирният площад и откъдето долитаха разнообразните звуци на карнавалния панаир.

– Не зная – внезапно се обади той, – струва ми се, че Кулин не направи много – как да се изразя? – да хване убиеца.

– Каза, че убитият се нарича Уинч, но се съмнявам.

– Моето впечатление е, че андроидите, които го придружаваха, повече бяха заинтересовани да разберат кой е убил вашия келнер от този етаж. Това ме учуди.

Хорн изразително погледна Дорди.

– Може би защото ние си нямаме нито семейства, нито роднини. Защото сме излезли от автоклавите на химическите фабрики, а не от утробата на жена – Дорди саркастично се усмихна. – Това ни прави братя, мистър Хорн, всички нас.

– Вярвам ви. Аз...

Хорн се запъна. Трудно му бе да продължи, защото звучеше почти сантиментално и би могло да се сметне за грешка.

– Според мен ще бъде по-добре, ако се грижим един за друг.

– Вие отхвърляте четирихилядигодишна история – напомни му Дорди.

Влязоха роботите-чистачи и попитаха дали работата е свършена както трябва. Дорди потвърди и те излязоха. Веднага след като затвори-ха вратата, той отиде до гардероба и бързо го отвори. Хорн учудено го

погледна.

– Та тук все още са окачени всички дрехи на Уинч! Защо не го казахте на Кулин, да ги разгледа?

– Изложих му предположенията си веднага щом дойде – подхвърли Дорди през рамо. – Защо самият той не се сети? Навярно просто защото не бе истински заинтересован. Много бързо си съставих мнение за вас. Този навик ми е професионален. Длъжен съм да преценя клиента веднага щом го погледна, да определя дали би могъл да ни причини неприятности, дали ще бъде трудно да го обслужваме и така нататък.

Говорейки, Дорди отваряше чекмеджетата. Повечето бяха празни.

– Що се отнася до Уинч, аз бях прав. Сметнах, че се мъчи да не привлича вниманието. Ако бях предположил, че го преследва убиец, също щеше да бъде вярно.

Остави чекмеджето издърпано и тръгна към вратата. На прага спря и се огледа.

– Сега имате шанс да постъпите така, както ми казахте, а вие го казахте сериозно – да се погрижите за някого от вашата раса също тъй, както ние се грижим за някого от нашата.

Пъхна синята си ръка в туниката на служебната си униформа, извади от джоба плосък продълговат предмет и го подхвърли през цялата стая. Хорн автоматично го хвана.

– Не се е казвал Уинч – натърти Дорди. – Казвал се е Ларс Талибранд.

Сетне излезе.

След като андроидът си отиде, Хорн още дълго седя в креслото, въртейки в ръце предмета. Беше подобен на портфейл от тънка сива металоподобна тъкан, с нещо като джобче, в което се намираще някакъв тесен предмет. Това беше тъничка малка книжка, на чиято първа страница бяха напечатани много думи на четири или пет езика.

Хорн успя да прочете само единия език, но и това беше достатъчно, за да отвори широко очи от удивление.

Напечатаното гласеше: „Гражданин на Галактиката.“

От вътрешната страна имаше пластифото за биоидентификация. Първоначалните му цветове се размазваха и се бяха превърнали в безличен сив цвят. Очите бяха затворени, оставаха обаче достатъчно подробности, които даваха възможност да се определи със сигурност, че е същият риж мъж, убит в хотелската стая.

Върху страницата срещу снимката имаше текст, от който Хорн успя да прочете само името Ларс Талибранд. Следващата разбра –

вероятно беше превод на предишната. Там се казваше, че правителството на света, наречен Криу'н Дич, е дало на Ларс Талибранд званието Гражданин на Галактиката.

Отдолу с друг шрифт беше напечатано, че светът Верние подкрепя това звание, а под него пак с друг шрифт пишеше, че светът Лигос също е съгласен.

На края на страницата имаше списък на пет свята, които също потвърждаваха статута на Ларс Талибранд.

Хорн почувства, че по гърба му полазиха тръпки на благоговение. Кой беше този човек, който умря тук? Каква ли работа е свършил, за да заслужи благодарността на всички планети?

Хорн стана, решен по-внимателно да разгледа оскъдните вещи на убития, които бяха останали в стаята. В гардероба висяха няколко костюма и въпреки грижливото им поддържане личеше, че много са носени. В едно чекмедже имаше няколко нови тоалетни принадлежности, които сигурно е купил, след като е пристигнал тук. Може би убиецът вече го е чакал, макар да не се виждаха никакви следи на безпорядък.

Недоволен от находките си, Хорн отново разтвори малката книжка. Предполагаше, че цялата се състои от текстове на различни езици. Сега обаче установи, че това са преводи на един и същ текст на пет езика. Следваха страници с входно-изходни печати от различни планети. Доколкото можеше да прецени, те бяха около двеста, и то от повече от двадесетина планети. Само от тази мисъл главата му се замая. Сигурно този човек е бил велик пътешественик.

Хорн любопитно погледна последната страница, за да установи кога убитият е пристигнал на Земята. Но там нямаше печат за пристигане.

Отново пхна книжката в джобчето на портфейла и слезе долу, за да намери Дорди. Искаше да му зададе няколко въпроса.

ГЛАВА IV

От обществения асансьор вече се чуваха гласовете на хора, бързащи за карнавала.

Стройна жена се опитваше да склони Хорн да пийне от специалната възбуждаща напитка, която бе успяла да намери. Сериозен юноша на шестнайсетина години слизаше на първия етаж с намерението да си завъди нови приятели сред роботите и андронидите от сутерена с помощта на едно сандъче с фойерверки. За щастие жената успя да го придума да пийне от питието, преди да излезе от асансьора.

Хорн няколко пъти се огледа и отново видя юношата, който седеше на пода, опрял гръб о стената, и се тресеше от истеричен смях.

Един робот, смутен, че е открил на първия етаж гост на хотела в карнавален костюм, попита Хорн дали не се е заблудил. Той поклати глава и обясни, че търси кабинета на Дорди.

Роботът го упрекна, че търси управителя само за да му помогне побързо да си намери стаята.

– Знам какво правя – сурово му отвърна Хорн. – Къде е кабинетът му?

– Третата врата вдясно. Но твърде вероятно е да го няма там.

Кабинетът наистина беше празен. Хорн седна в едно кресло. Сетне запали цигара. Беше я изпушил почти половината, когато влезе Дорди.

– Много съжалявам, че ви накарах да чакате. Току-що изпратих полицаите-андрониди. Те много по-добре си свършиха работата, отколкото Кулин.

– Очаквахте ли ме? Така ми се стори.

– Струва ми се, да.

Дорди седна и праметна крак върху крак. Погледна Хорн, когато той измъкна от джоба си порфейла от сива метална тъкан.

– Вероятно искате да ми зададете няколко въпроса?

Хорн кимна.

– Какво е това нещо? Разбира се, аз го прочетох и разбрах, че е някакъв паспорт или удостоверение за самоличност, но никога не съм чувал някой да се нарича Гражданин на Галактиката. Звучи толкова мелодраматично!

– Те не признават Земята – отговори Дорди. – И това не е чудно. Ние живеем на твърде жестока планета, но в Галактиката съществуват и

други светове, както сте се убедил от смайващия брой печати на последните страници на тази книжка.

– Всички го знаят. Имам предвид, че всички са учили галактография и знаят за звездите с населени планети. А също и вносните луксозни предмети и т.н. Само си мисля, че това не отговаря на действителното положение.

– Официално е така.

Май в гласа на Дорди прозвуча насмешка. Защо ли? Внезапно Хорн усети гнетящо чувство на неприязън към този синьокож човек, който в края на краищата е само подобие на човек, направено от разтвори на органични вещества по начин, чиито подробности не знаеше. Нали хората са изобретили процеса на направа на андронидите!

Още веднъж си го повтори. Може би Дорди притежаваше по-остро зрение или нещо подобно, но това нямаше значение.

– Все пак ми е много интересно как изобщо сте се добрал до този документ? – най-сетне попита той.

– Талибранд ми го даде, когато дойде тук. То беше най-ценното, което притежаваше, с изключение на живота му. Даде ми документа само защото знаеше, че у мен ще е в по-голяма безопасност. Ако го намереха у него, съдбата му щеше да бъде решена, колкото и добре да е прикрил следите си.

– Но защо го е дал именно на вас? – Хорн изобщо не знаеше какво да прави по-нататък. – Добре ли го познавахте?

– Никога преди не съм го виждал.

– Тогава...

Не, всичко това нямаше никакъв смисъл. Хорн опита да подходи от друга страна.

– От кого тогава е бягал? Откъде е знаел, че е в опасност? И ако вие сте знаел за това, защо не казахте всичко на Кулин?

– Поради същите причини, заради които нямам намерение да го кажа и на вас.

Дорди се усмихна.

– Тогава значи знаете?

– Знам нещичко. Мога да кажа името му и да твърдя със значителна доза увереност, че съм прав, но все пак не съм убеден, че мога да го докажа.

– Моето впечатление е, че си губите времето – внезапно изрече Хорн. – Май искате да ме забъркате в тази работа. Тя обаче никак не ме интересува. Струва ми се, че желаете единствено да намерите някого,

който да окаже натиск върху полицията, за да накаже убиеца на вашия приятел, главния келнер на етажa. Според мен Талибранд никак не ви интересува. Много е вероятно да сте прегледал набързо личните му вещи, преди Кулин и хората му да дойдат тук, и сте измъкнал тази книжка оттам, защото сте бил убеден, че е нещо важно.

Той хвърли сивия портфейл със странната книжка на масата и стана.

– За днес ми стига. Сега най-после искам да се забавлявам.

Понечи да излезе от стаята, но Дорди, който досега седеше неподвижен, го повика:

– Мистър Хорн!

Обърна се, без да каже нещо.

– Не сте прав да твърдите, че Талибранд не ме интересува. Той беше добър човек.

– Така е написано в книжката. Но от чия гледна точка? На Земята това не означава нищо.

– Тук също не сте прав. Впрочем няма никакъв смисъл да ми оставяте този документ. Не ми е нужен.

– На мен също – подхвърли Хорн и напусна стаята.

* * *

Излезе от хотела и мина покрай едно фонтанче за питиета. Спря пред него, за да глътне от възбуждащата течност с вкус на плодове, която бликаше от десетина отвора. Внезапно усети, че у него се надига изкуствена веселост. Купи от минаващия покрай него уличен търговец маска и си я сложи.

До тротоара бяха наредени таксито-кълба. Търпеливите работи едва чуто боботеха, очаквайки пътници. Хорн влезе в най-близкото до него.

Веднага се издигнаха.

Той се облегна на удобната седалка и погледна нагоре, към звездното небе. След известно време обърна глава, за да разгледа светлините под тях. Там долу беше панаирният площад.

Естествено, че там беше и далечната дъга на морския бряг, а в далечината светещи ивици пресичаха водата – това се получаваше, когато теченията случайно се сменяха.

Таксито го носеше по широка дъга над града и сега той можеше да чува клокочещия шум от панаирния площад. От време на време вятърът донасяше откъси от песни от лодките, които се поклащаха върху леко развълнуваната вода на една миля от брега. Карнавал!

– Това вече изглежда по-добре! – със задоволство констатира Хорн.

Надяваше се таксито да го спусне на панаирния площад и той да се окаже в гъстото карнавално шествие.

Надеждите му се сбъднаха. Плавно като перце таксито се спусна и кацна на ивица трева до панаирния площад. Хорн излезе и със смях го поглади по хълбока, сякаш беше живо същество. Сетне вдигна ръка, извика и се затича по алеята между два павилиона.

Две момичета, хванати за ръце, излязоха насреща му. Понечиха да се разделят и да му дадат път помежду си. Но не бяха толкова бързи и секунда по-късно и тримата лежах на земята и се заливаха от истеричен смях, нещо обикновено за карнавала.

– Идиот! – изхили се едното момиче.

Тя вдигна изкуствената си синтетична плътка, паднала недалеч от тях, и я хвърли на Хорн. Той се олюля, оплетен в тъмните коси.

– Да, аз съм идиот! – съгласи се Дери. – Карнавалът вече три часа е в разгара си, а аз едва сега излязох навън. Не искате ли да ми помогнете да наваксам изпуснатото време?

Те се съгласиха. Тръгнаха надолу по улицата и този път Хорн беше в средата. Приблжиха панаирния площад, подскачайки в ритъма на шлагера, който звучеше отнякъде.

На едно място имаше сребристо проблясващи кълба, които се вдигаха и спускаха в сияеща от светлина колона; силата на тежестта можеше да се променя произволно. Десет минути те се забавляваха, люлееха се напред и назад, вдигаха се нагоре и падаха надолу, хвърляха назад-напред сребристите кълба.

Сетне ги обхвана неутолима жажда. Спряха пред едно питейно фонтанче. Хорн изпи три чаши.

След това нощта за него се превърна в сън. По пътя се натъкваша на други хора, които вървяха срещу тях, и ги подбираха със себе си. Най-накрая почти изгубилият съзнание Хорн забеляза, че води след себе си дузина или повече хора през луди търговски вериги, като все повече си покачва цената и все повече се харесва на останалите.

В края на краищата обаче се оказа, че веселото настроение на другите постепенно спаднаше, а неговото все още се увеличаваше. Нощта почти премина и до разсъмването оставаше около час. Няколко души вече лежах на тревата и направо на пръстта и спяха здрав сън. През първата нощ от карнавала в това нямаше нищо необичайно. Сутринта хората ще заспят за през целия ден, за да се събудят привечер освежени и готови за ново веселие. През този пръв ден те бяха на крака повече от

осемнадесет часа, а някои и цяло денонощие.

– Хайде с нас! – истерично крещеше Хорн на всички срещнати. – Ние трябва още...

Млъкна и недоверчиво се огледа наоколо. Не се виждаше нито един човек. Очевидно компанията му го беше напуснала и се бе разпръснала. Нито едно от момичетата, с които започна вечерта, го нямаше и му беше невъзможно да си образува тайфа.

Разочаровано, с наведена глава той тръгна, подсвирквайки си някакъв мотив.

Спъна се в колчета от палатка и падна.

Останките от възбуждащите напитки си отидоха заедно с късото изсмиване, подобно на блеене, което излезе от устата му. Когато отново дойде на себе си, откри, че лежи на земята, и известно време си почиваше с глава върху лакътя си.

След няколко минути някой спря до Хорн. Стоеше и го гледаше през златната си маска.

– Вие се наричате Хорн – изрече чужденецът.

Гласът му се стори на Дери познат. Автоматично посегна към собствената си маска, която висеше на връвчица на гърба му.

– Така е – отговори той. – И какво от това?

Чужденецът му протегна ръкохватката на меч за дуелиране.

– Имам намерение да ви убия – каза той на Хорн.

ГЛАВА V

Известно време всичко се въртеше пред очите му. Струваше му се, че се намира на хиродрума, който бе открил миналата вечер. Най-сетне поклати глава.

– Сигурно не сте наред – каза Хорн. – Не ви познавам. Никога не съм ви направил нещо, което да оправдае това предизвикателство.

– Можете да избирате – ледено изрече мъжът, облечен в бяло и златно. – Честна схватка в Залата за дуели или ужасна смърт тук, на тревата.

Като с възшебна пръчка мечът се обърна в ръката му – острието вече сочеше Хорн.

– Никой освен приятелите ми няма да види.

Едва сега Хорн забеляза, че е заобиколен от клекнали в сянката мълчаливи фигури.

– Добре – уморено се съгласи той и стана.

Облеченият в бяло и златно мъж отстъпи една крачка. Изглежда приемането на предизвикателството го бе учудило, но бързо се овладя.

– Великолепно. Най-близката зала се намира на няколко крачки от тук. Както виждам, вие нямате меч. Там ще можете да получите необходимото ви оръжие.

Хорн не обърна внимание на забележката и се устреми към стойката с изстудени напитки и бонбони. Потопи ръце в ледената течност и охлади главата си. Сетне взе шепа лепкава, но ледена фруктова салата и си я сложи на челото като компрес. Тя потече по лицето му, обаче главата му се проясни.

В него закипя гняв. Може би защото подсъзнателно познаваше предизвикалия го на дуел, макар че не си спомняше името му.

– Е, добре, съгласен съм. – Хорн изтри с кърпичка ледената фруктова салата от лицето си. – Къде се намира вашата Зала за дуели?

Предизвикалият го леко махна с ръка и тръгна напред. Хорн вървеше редом с него. Призрачните фигури се държаха на почтително разстояние, но все още бяха наблизко и внимателно ги наблюдаваха.

– Май бързо намират общ език с убийците – огорчено отбеляза Хорн след малко. – Често ли ви се налага да ги наемате?

Очите на непознатия проблеснаха.

– На всеки карнавал.

– Вероятно винаги търсите противник, с когото никога не сте се били? – попита Хорн.

Стараше се думите му да звучат колкото се може по-язвително. Съдейки по тона на отговора, човекът в бяло и златно би трябвало да е почервенял от срам.

– Само веднъж! А вие май никога не сте се дуелирал?

Хорн го изгледа с крайчеца на очите си и поклати глава.

– В родния ми град миналата година спечелих първата награда в боя със саби.

Предизвикалият го не отговори нищо.

Последните метри преминаха мълчешком.

Залата за дуели беше празна. Само собственикът на заведението сънно се беше облегнал на масата си. Веднага обаче скочи, когато мъжете влязоха.

– Имате ли мечове? – попита непознатият.

Той извади своя меч от ножницата и го стисна за дръжката. Хорн се наведе и заразглежда във витрината оръжието, което се даваше под наем.

– Имате ли „Двойният шампион“?

Собственикът кимна и му протегна меч. Хорн прекара ръка по острието, сетне го мина на шмиргела до масата на собственика, за да премахне няколко грама метал от дебелината част – искаше мечът да е по-уравновесен.

След това кимна доволно, а собственикът с подканващ жест им посочи от креслото си посипаната с талаш арена.

– Можете да се биете, където искате, господа. Не мисля, че до разсъмване ще се появят други клиенти.

Хорн усети, че клепаците му нервно потрепват, но същевременно почувства как отдавна забравената увереност и ловкост на крайниците му се връща. Преди беше държал меч само на игра и в спортни състезания, а сега въпросът беше на живот и смърт. Искаше му се всичко да свърши по-бързо. Въпреки че предизвикалият го мъж още с нищо не се беше проявил – нито с движение, нито с поза, Хорн разбра, че противникът му е ловък.

Излязоха на арената един срещу друг, кръстосаха остриета, парираха ударите и се оттеглиха в защита.

Сетне непознатият се впусна във вихрена атака и извоюва няколко сантиметра. В мига, когато горната част на тялото му се изви далеч напред, Хорн моментално прехвърли меча от лявата в дясната си ръка и

замахна. После се обърна и бавно напусна арената.

Червената кръв едва беше успяла да пропие в бяло-златното облекло на непознатия, когато Хорн се обърна.

Собственикът на залата с разширени зеници стана от масата си – искаше да знае кой ще плати наема.

– Той ме предизвика. – Хорн вдигна рамене. – Поискайте си го от него, ако още е...

Внезапно го озари една мисъл и той се обърна рязко. Кой все пак беше чужденецът? Хорн клекна и смъкна маската от лицето на убития.

Нищо чудно, че гласът на непознатия засегна някаква струна в душата му, макар и да разбираше, че поради официалните изрази и грижливо подбраните фрази му се беше сторил чужд.

Това беше офицерът от полицията Кулин.

* * *

Хорн неспокойно се въртеше в удобната си постеля. Беше изтощен физически, но не успяваше да потъне в обятията на съня. Макар вече да си мислеше, че най-сетне му се е приспало, отново и отново пред очите му изникваше страшната картина и така се развълнуваше, че сънят му отлиташе.

После изникваха и други картини. Повечето бяха лица, които го забикаляха: лицето на умиращия андроид, намерен от него в коридора, лицето на рижия човек, прободен с нож, и лицето на Кулин.

Сетне пред мисления му взор се появи малката сива книжка. Видя страниците ѝ да се прелистват, те му разкриваха различни светове. Почти всеки свят беше нанесъл своята благодарност на първите страници от този удивителен документ, в самото начало на книжката. Е, поне половината от населените светове и, разбира се, това беше само по себе си достатъчно поразително. Какво ли искаше да направи сега Ларс Талибранд?

Естествено, Хорн беше убеден, че това ще да е нещо необикновено.

Ето например той не можеше да си представи, че дядо му би могъл да получи такъв документ! Старецът беше твърде аристократичен, за да обърне наопаки целия живот на семейство Хорн. Дядо му през всичките тези години е направил повече работи, отколкото която и да е друга конкурентна фирма. Той успя да завладее целия пазар, защото въведе радикални подобрения и принуди всичките си конкуренти да обновят машинния си парк.

Когато най-сетне другите фирми се опомниха и решиха да

продължат борбата, пазарът на продукцията им падна дотолкова, че те вече не бяха в състояние да обновяват фабриките и заводите си.

Внезапно Хорн си спомни нещо. Дочу го, когато беше на десетина или дори по-малко години. Дядо му промърмори тогава нещо от рода на: и аз имам намерение да започна търговия с андроиди. Сега се пита-ше защо не беше чул нищо повече за този проект?

Ако старецът разбере за днешните събития, безспорно ще му устрои грандиозен скандал, както в ученическите години, че е бил толкова глупав да се замеси в нещо, което изобщо не го засяга.

Ами баща му? Вероятно ще го похвали за победата му на дуела, а после ще го обхване ярост заради възможните затруднения, които тази постъпка би могла да му причини. Майка му навярно ще му се разсърди, че е рискувал живота си. Сетне обаче ще се хвали пред приятелките си.

По-малката му с четири години сестра ще го гледа с широко отворени очи като герой.

А другите членове на семейството? Ще клатят неодобрително глави, смятайки, че това е само и единствено безразсъдно поведение на сегашната младеж.

Хорн беше почти уверен, че повече не ще може да се наслаждава на карнавалната седмица, както преди. Дори беше убеден, че ще му се вгорчиви целият живот.

Повече от час се мятеше в кревата, а слънцето се вдигаше все по-нагоре в небето. Най-сетне заповяда на прозореца да се затъмни и в края на краищата успя да заспи.

Когато се събуди, в стаята нещо се бе променило. Отначало не можеше да разбере в какво се състои промяната и я приписа на факта, че е свикнал по време на карнавала да се събужда в собствената си стая или у приятели, а сега за пръв път отваряше очи в хотел в един чужд град.

Но не беше това. Чувстваше, че го гложде съмнение. Стана от удобния креват и се огледа. Най-после установи каква е причината за безпокойството му. Това беше нещо малко, но много значително, много важно.

Докато е спял, някой е влизал в стаята му – вероятно Дорди, – защото на масичката до главата му, където преди освен пакет цигари и носна кърпа нямаше нищо, сега се мъдреше блестящият сив портфейл от метална тъкан, принадлежащ на Ларс Талибранд.

Хорн отвори прозореца, взе си цигара, извади от джобчето на сивия портфейл малката книжка и още веднъж я прелисти. Имената на чуждите светове, на които Ларс е бил желан гост, звучаха на Хорн някак

странно, мамещо и вълнуващо.

Как ли изглеждаха? Като студент накратко, с няколко думи се беше запознал с всеки от тях. Намръщи се и се опита да свърже фактите, които помнеше, с имената на световите. Криу'н Дич...

Нещо в това название се асоциираше в представите му с топъл силен дъжд или студени пориви на вятъра, който духаше откъм гигантска планинска верига. Ърсуърлд... Пред мисления му взор се появиха огромни вълни, техните безкрайни редици връхлитаха върху дълъг бряг и запращаха бяла пяна на белия пясък.

Всичко това беше нейде там, отвън, далеч – живот със собствен ритъм, нрави и обичаи, с любов, омраза и всичко останало, което е присъщо на хората. Не такива като него обаче, защото те живееха невероятно далеч от Земята, в безкрайния Космос, на други светове.

Хорн усети почти болезнена промяна в собствения си душевен свят, сякаш някой насила беше завладял съзнанието му и го беше откъсвал от обикновения му път. Можеше да си представи Земята – майката Земя, тя си почиваше като доволна и умиротворена вдовица, която заедно с малкото си кученце си търси вдъхновение в дреболии, докато синовете ѝ са се изтръгнали навън и нещо изследват, покоряват и заселват.

Този човек с фамилията Талибранд, който беше пристигнал на Земята...

Хорн отново прелисти от самото начало страниците на тънката книжка и намери мястото, където беше отпечатана снимката.

Сивият цвят вече беше съвсем излянял. Ларс Талибранд повече не съществуваше на този свят. И все пак беше толкова важен и необходим човек, че враговете му го преследваха по петите от свят на свят, от планета на планета и дори са го последвали на Земята, където званието му Гражданин на Галактиката не можеше да го защити. Но ако той беше толкова важен и опасен за враговете си, би трябвало да има и приятели, които дори след смъртта му трябваше да са му верни...

В ума на Хорн постепенно се оформяше решение. Прелисти последните страници с печатите и очите му спряха още веднъж на имената, символизиращи за него вълнуващата истина.

Нюхолм. Това название звучеше приятно. Не го очароваха екзотичните романтични имена: Криу'н Дич, Ърсуърлд или Лигос. И все пак това беше нещо съвсем друго, не като безвкусното „Земя“.

Решението му се затвърди и за миг той учудено се запита: дали не беше, защото Дорди толкова странно говореше с него?

Но може би това няма никакво значение. При всички случаи той

трябва да отиде на Нюхолм.

ГЛАВА VI

Обхвана го трескава възбуда, но бързо се изпари и на нейно място дойдоха хладно учудване и храброст. Хорн скочи от леглото и повика обслужващия робот. Нареди му да намери Дорди и да му го изпрати в стаята.

Вече бе взел душ, облече се и с връзката си стегна скъсаното на сакото си, когато синьокожият заместник-управител на хотела почука на вратата и влезе.

– Викал сте ме, мистър Хорн?

– Да. – Дери престана да се гледа в огледалото и се обърна. – Напускам.

– Сигурно сте си намерил по-добро жилище за останалите дни от карнавала?

– Сега не ми е до карнавал. – Хорн произнесе тези думи подчертано натъртено. – Омръзнаха ми хората, участващи в него. Искам да се махна по-далеч от всичко това.

Дорди отново кимна.

– Но карнавалната седмица още не е завършила – напомни му той.

За миг Хорн се взря в него, докато смисълът на думите достигна до съзнанието му.

Разбира се! Карнавалната седмица! През следващите шест дни ще бъде почти невъзможно да замине в друг град. От хората се очакваше да бъдат заети само с наслаждения. Сетне отново се отпусна. Все пак трябваше да съществува някакъв начин да разреши този проблем!

– Вероятно може да се уреди някак – вдигна рамене той. – Навярно ще ви заинтересува, че през нощта – или може би сутринта – някой ме извика на дуел и аз го убих.

– И тъй, значи вчера убитите бяха малко – заключи Дорди.

– За Кулин очевидно не.

– Това обяснява много неща – тихо изрече андроидът.

– Той наистина ли ви е казал нещо? Аз се лутам на тъмно – обясни Хорн с почти жалостив глас.

Слугата-робот влезе в стаята с поднос със закуската. Хорн премести стола си по-близо и започна да се храни. Отворил му се беше апетит, който учуди и него самия.

– Е, добре – промърмори с пълна уста. – Какво ще стане, ако вие

седнете и ми разкажете какво все пак означават действията на Кулин?

Дорди врътна глава отрицателно.

– Мога единствено да ви предупредя. Това, че сте замесен в убийството на Ларс Талибранд, е само един нещастен случай. Ако се държахте като обикновен среден гражданин и просто бяхте изпълнили минимума на дълга си – да ми съобщите за случилото се и да дадете да се разбере, че не желаете да губите повече време от карнавалната седмица с всичките й удоволствия, тогава навярно щяхте да останете в пълно неведение. Но сега очевидно сте престъпил границата на нещо важно и по този начин сте създали потенциална опасност за опасни хора.

Хорн примига.

– Това звучи като сцена от историческа мелодрама! – възкликна той.

– Мислите ли? Нима не е драматично, че преследват човек от планета на планета и го гонят от места, където славата му е и негова защита, за да го настигнат в края на краищата на Земята и да го убият?

– Струва ми се, че вие знаете много за Ларс Талибранд – изхъмка Хорн. – Откъде ви е известно всичко това?

– Може би си мислите, че обикновеният андроид знае за ставащото в Галактиката повече от вас? Но защо трябва да ми вярвате? Вие сте длъжен да намерите доказателства и да разберете всичко. И ще ги намерите твърде скоро, ако не пожалите труда си и самичък отидете да ги търсите.

– Ще го направя – решително каза Хорн.

Дорди отново разви бурна дейност.

– Ще ви приготвя багажа, за да заминете незабавно, щом успеете да намерите подходящо транспортно средство, мистър Хорн. Надявам се това да стане скоро. Искам да ви пожелаая всичко най-хубаво, щом напускате града при тези обстоятелства.

Той кимна и излезе от стаята. Хорн опря лакти от двете страни на подноса със закуската и потъна в размисъл.

* * *

Когато сериозно се зае да търси възможност, за да се върне вкъщи, въодушевлението му започна да се изпарява.

Най-после намери няколко души, които имаха собствени превозни средства, но те бяха твърде заети, за да се затрудняват с толкова незначителен проблем като някакво пътуване по време на карнавала. В отчаянието си Хорн им предложи цена на границата на разумното, но никой,

който беше достатъчно богат да има лично превозно средство, не можеше да разбере положението му и не искаше да пожертва един ден и по-голямата част от нощта за предложената от него сума.

Не успя да постигне успех, защото залезът беше близо и хората вече бяха готови да тръгнат за брега на удоволствията, за панаирния площад или в някое кабаре. Хорн мрачно се върна в хотела, проклинайки карнавала и всичко, свързано с него.

У себе си имаше достатъчно пари за развлеченията по време на карнавала, но те бяха твърде малко, дори едва биха стигнали за обикновен билет за кораб от Земята до една от населените планети.

Естествено всички пътнически агенции бяха затворени. Всички обществени средства за съобщения и собственият вертолет на Хорн, с който бе дошъл дотук, се намираха в обществени гаражи, а ще ги отворят на сутринта след карнавала. Но може би тук, в хотела, ще успее да получи голяма сума в брой, с която сутринта ще се опита да постигне нещо, като удвои предишната цена.

С тези намерения изпрати слугата-робот да потърси Дорди. Той вероятно беше тръгнал за насам, защото едва роботът излезе, и андроидът почука на вратата.

– Както виждам, никакъв успех, а? – попита Дорди. – Но за всеки случай още не съм отнесъл багажа ви долу.

Хорн кимна.

– Сега никой не иска нищо друго, освен тези проклетите карнавални удоволствия! Човек може да си помисли, че целият свят е спрял движението си!

Значението на последните му думи стигна до съзнанието му едва когато ги произнесе. Той отпусна глава на ръцете си и потъна в размисъл.

– Но това не може да бъде, нали така? Защото все трябва да има някакви служби, които работят и по време на карнавала – водоснабдяването, отоплителната система, обслужването на такситата-кълба, питейните фонтанчета и т.н. Освен това има и полиция. Някой трябва да поддържа това движение. Кой?

– Как мислите – кой? – попита Дорди със следи на умора в гласа си.

Протегна синята си ръка и я сви в юмрук така, че палецът му сочеше гърдите.

– Моля за извинение – произнесе след малко Хорн. – Би трябвало да бъда по-умен и да не задавам смешни въпроси.

– Не бива да се извинявате. В края на краищата ние затова сме тук.

Макар роботите да са сигурни до известна степен, ако се отнася до много сложни неща, заемаме се ние.

Хорн седна и посочи на Дорди стол.

– Цигара? – попита събеседника си и му протегна пакета.

Дорди отказа.

– Забранено ни е. Имаме имунитет срещу цигарите и алкохолните напитки.

Хорн кимна.

– Как мислите, не можем ли да помолим някой от вашите да ме закара вкъщи или да ми даде вертолет, или нещо подобно? Ще му заплащам добре.

– Едва ли става въпрос за заплащане. Ние изобщо не бива да имаме никакви пари, това е общоизвестно, така че те нямат никакво значение за нас. Не, парите не играят никаква роля тук.

– Не знам какво друго мога да предложа – смутено изрече Хорн.

Нещо от древната история изплува от паметта му и той попита:

– А какво ще кажеш... Как по-добре да се изразя... Ах, да, за освобождането... Имам предвид, че бих могъл да предложа голям откуп за вас. Семейството ми е доста богато. Ще се погрижа за това, ако изобщо е възможно, или предложението ми е наивно?

– Именно – потвърди Дорди. – Всеки от нас може да получи свобода едва след смъртта си. Как мислите, какво ще правя аз, ако някой дойде и ми каже: „Дорди, можете да напуснете работа и никога нищо да не правите!“ Учтиво ще му благодаря и ще отклоня великодушното му предложение. Какво друго да правя, освен да се занимавам с работата си? Може би да стоя в безделие в някоя барака за андроиди и през целия си останал живот да чета класическа литература и развлекателни книжки?

Гласът му звучеше скучно, сякаш всичко това имаше за него чисто академичен интерес.

– Кажете, мистър Хорн, какво смятате да правите, за да се доберете до дома?

– Е, аз самият все още не зная точно – честно му отговори Хорн. – Може би ще намеря някого, който ще ме откара, а сетне ще започна издирване. Може да намеря убиеца на Ларс Талибранд и на вашия келнер и тогава той ще бъде изправен пред съда. Макар че всичко това звучи като да е взето от някой старинен роман. Все пак ще се опитам, дори и намеренията ми да звучат смешно. Искам да замина отгук и да разбера какво правят хората там, горе, от другата страна на нашето прекрасно,

ясно, чисто синьо небе. Искам да разбера какво трябва да извърши човек, за да получи званието Гражданин на Галактиката.

– Дали по този начин ще постигнете нещо положително?

– Не мога да разбера, докато не узная защо се случи всичко това.

– Да, много важно е да се знае защо е станало – съгласи се Дорди и погледна към тавана. – Доколкото ми е известно, на другите светове не е толкова удобно, както тук, на Земята. Това – първо. Разбира се, и тук не винаги е удобно и приятно, но това изобщо не ви засяга.

– Е, и после какво?

Хорн стана и нервно закричи напред-назад из стаята.

– Това напълно ме устройва и когато го разкажа на моя старец, убеден съм, че той ще ме нарече глупак и че не знам какво за мен е добре и какво не е. Е, и после какво? Ако в живота все още съществува нещо по-важно, тогава по-добре да си прережа гърлото.

Дорди сякаш спореше сам със себе си наум. След известно време стана, погледна дрехите си и с бързи движения ги оправи.

– Добре, мистър Хорн. Щом това е толкова важно за вас, ще ви помогна да стигнете до дома си още днес през нощта.

ГЛАВА VII

В кабинета на Дорди стоеше висок мълчалив андроид в униформа на някаква служба. Когато Хорн и Дорди влязоха, той изпитателно огледа Дери от главата до краката, сетне погледна заместник-управителя.

– Той ли е? – попита с тон, който звучеше почти презрително.

– Да – потвърди Дорди. – Мистър Хорн, позволете ми да ви представя Бърл. Той работи в едно от предприятията в града. Помислих, че няма да успеете по обичайния начин да намерите транспортно средство през карнавала, затова разпитах хората си дали някой не е свободен тази нощ и дали ще има достъп до вертолет, камион или нещо подобно. Бърл е свободен днес и каза, че е готов да вземе вертолет и да ви откара до дома.

Нещо в очите на андроида разтревожи Хорн.

– Няма да е необходимо. Сам мога да управлявам вертолета, ако ми го дадете. Летял съм на собствения си хеликоптер, макар и не през карнавала.

– А помислихте ли, че всички линии за континентално управление ще бъдат изключени? – попита Бърл, за пръв път обръщайки се направо към него.

– Не, имам предвид... Наистина ли? Не съм помислял за това.

– Разбира се, всички са изключени. Карнавалната седмица е единствената ни възможност да извършим профилактичен преглед на апаратурата на службата за обществено движение. Можете да си представите, че през цялото време трябва да работим като бесни. – Премести поглед от Хорн към Дорди. – Може би си струва да се обединим и да поискаме да удължат времето за карнавала, а?

Зад вратата се разнесе тихо съскане, сетне силен удар и дрънчене, сякаш от тавана е паднала чаша.

– Решавайте сами – отговори Дорди.

Излезе да види какво става навън, но веднага се върна.

– Онзи юноша с фойерверките. Вече беше тук миналата нощ. Почти е полудял. Откъсна с един заряд крака на един робот-слуга. А ти, Бърл, искаше карнавалът да продължи не една, а две седмици. Нали така?

Синьокожите мъже се спогледаха с разбиране. Хорн се почувства странно изолиран. Сетне Бърл вдигна рамене.

– Е, какво пък, животът ти се дава само веднъж. И така, вие искате

да летите, мистър Хорн? Навярно моят вертолет ще ви се стори по-неудобен от вашия. Той се използва за теглене. Но това е единственият ви шанс.

Хорн кимна и смутено се обърна към Дорди.

– Наистина не зная как да ви благодаря. Мога ли да направя нещо за вас? Вече ми казахте, че парите не означават нищо за вашего брата.

Бърл издаде звук, който прозвуча като полуръмжене, полусмях, стана и тръгна към вратата.

– Не, не ми трябва никаква благодарност – отговори Дорди, – поне не като към андроид. Повярвайте ми, не бих направил за вас нито на йота повече от това, което влиза в служебните ми задължения, ако не бяхте казал, че искате да продължите работата на Ларс Талибранд.

Дали го бе казал, или това беше неизбежният извод от желанието му да напусне Земята и да тръгне по следите на Ларс Талибранд?

Хорн се почувства смутен и учудено се запита наистина ли е дал такова обещание. Сетне попита:

– Момент, а каква всъщност е била работата на Талибранд, за която вие, както изглежда, толкова много знаете?

– Вече сте загазили – непоколебимо изрече Дорди, – независимо дали ви харесва или не. Затънал сте в тази работа до гуша и сега от вас зависи дали ще се върнете с глава на раменете или не. Довиждане, мистър Хорн.

Чувство на дълбока тревога и самота обхвана Дери и той потръпна. Стори му се, че върви по ръба на пропаст и вижда как неумолимо хлътва в бездната, като маха с ръце и търси опора, но не я намира. Това чувство бе последвано от странно пълно успокояване.

Протегна ръка на Дорди и с гордост се убеди, че тя не трепери. След кратко колебание андроидът я стисна. Отзад Бърл изгъркори нещо. Този път това беше израз на учудено признание.

* * *

Вертолетът действително много се различаваше от пътническия модел, с който Хорн беше свикнал. Тромавата, но мощна машина летеше с рев в нощната тъма. От двете страни на корпуса бяха прибрани буксирните куки, а плазовете за кацане излизаха далеч встрани. Хорн се въртеше неудобно на гладката метална пейка между сандъка с инструменти и изглеждащата подозрително тънка врата с автоматично отваряща се заключалка.

– Машината не е предназначена за пътешествия – обясни Бърл

весело.

Летяха вече час. Бърл наблюдаваше неуспешните опити на Хорн да се настани по-удобно и около очите му все по-ясно се открояваха бръчици на сподавен смях.

Това бяха първите думи, които той произнесе след вдигането им във въздуха. Почти с презрение игнорираше опитите на Хорн да завърже разговор.

Тук, горе, в звездното небе беше студено. Хорн се притисна до облегалката на пейката, та поне малко да се стопли от турбините зад стената на кабината.

– Впрочем за какво е направен този вертолет? – най-сетне запита той. – Казахте, че е предназначен за теглене, така ли?

Бърл кимна.

– Този вертолет е конструиран специално за тежки подемни работи. Долу, между плазовете, е универсалното окачващо устройство. За него могат да се закачат една, две, три, дори четири наземни машини, както и да се окачи лека ракета, а турбините са достатъчно мощни, за да ги вдигнат и да ги пренесат по въздуха на разстояние няколкостотин мили.

Той любопитно погледна надолу.

– Никога ли не сте виждал как работи такъв вертолет?

Хорн поклати глава.

– Струва ми се, че веднъж бях наблизко, когато стана нещастен случай, но мястото на катастрофата вече беше оградено, когато се появих там.

Внезапно нещо му дойде наум и той добави:

– Изглежда вашите хора работят дяволски бързо.

Бърл се изхили.

– Поне се стараем. Понастоящем, разбира се, тук не се използват такива тежки вертолети за теглене като този, защото освен такситатакълба по пътищата сега няма нищо. Ако някое транспортно средство попадне в затруднение, ще ни е необходим само механик-електроник, а не вертолет за теглене.

Преминаха над източния край на града, който Хорн не познаваше. От машината се виждаха петна млечнобяла светлина, подобни на далечни галактики, наблюдавани през мощен телескоп. Ярките точки само подчертаваха сходството.

Хорн направи забележка на Бърл, а той избоботи:

– Нямам никаква представа. Аз се занимавам само с теглене.

„Тъп, тъп, та вдлъбнат“ – помисли си Хорн.

Той започна да задава на андроида въпроси за най-простите неща на Земята, които преди никога не са го тревожили.

– Съществуват безкрайно много неща, за които нищо не зная – прошепна Хорн. – Може би има смисъл, преди да напусна Земята, отначало да се поогледам?

Не последва никакъв отговор.

Хорн внезапно разбра, че вертолетът губи височина и огньовете пред него придобиват познати очертания. Това беше неговият дом. Те кацаха. Напомни си, че си струва да обмисли какво ще каже на семейството си и възможните им възражения.

Не беше късно да го направи, макар че полетът почти свършваше. Оставаха час или два, докато членовете на семейството му ще се върнат от града, за да заспят за през целия настъпващ ден. Или може би светлините долу означават, че в къщата цари веселие? Изкусно управляван от Бърл, вертолетът извърши меко кацане. Андроидът протегна мускулестата си ръка назад и натисна дръжката на вратата до Хорн. Тя се отвори и образува стълбичка. Хорн се измъкна навън с несгъващи се нозе и се обърна – Бърл го гледаше.

– Дорди помоли да ви предам това.

Хвърли му нещо плоско и продълговато, но още преди да го хване, Хорн разбра, че е портфейлът на Ларс Талибранд.

– Впрочем споменахте нещо си да останете на Земята, за да проумеете работата на другите хора и разни други неща – не губете време! Оставете на андроидите да се грижат за превозването на отломките и за общественото осигуряване, а вие си вършете работата. Довиждане.

Вратата-стълбичка се вдигна и се затвори.

Ревът на мотора се усили и тронавата машина се издигна към небето. Хорн я проследи с поглед, обърна се и тръгна към къщата. Държеше, претегляйки го с ръка, малкия сив портфейл на Талибранд.

Пристигането му не остана незабелязано – огромният вертолет боботеше много силно. Макар че Бърл намали рева на турбините, все пак това не беше пътническа машина. Вървейки по пътеката през градината, зад която се виждаше къщата, Хорн забеляза, че прожекторите се запалват и се насочват към него, но той гледаше само към ръката си с джобното фенерче. Светна още един прожектор и студен глас произнесе до него:

– Добро утро, мистър Дери. Радвам се, че се върнахте.

– Благодаря, Роул. Хм... май не си много учуден от внезапното ми завръщане.

Хорн тръгна редом с андроида-майордом, който работеше в семейството му, откакто го бяха докарали на Земята. Чувал беше за скандала, избухнал, когато най-големият производител на роботи на Земята си наумил да вземе андроид, докаран от друга планета, да води домакинството му. В края на краищата скандалът бил потушен и било решено, че андронидите са твърде скъпи, за да ги използват за лични слуги и икономи. Роул си останал единственият, който завеждал домакинството на едно от най-богатите семейства. Всички останали слуги били роботи, специално конструирани за тази цел.

– Не, мистър Дери. Управителят на хотела, където сте се настанил – или по-точно неговият секретар, – ми съобщи, че пристигате.

– Нима е направил това? – възкликна Хорн и се втренчи в андроида. Намираха се в голямото патيو¹ пред къщата.

Дантелената решетка на оградата караше човек да си мисли, че вътрешността на патиото и околността не са отделени с нищо. Можеше да се види, че в къщата няма никого и нищо не се движи, освен усърдните слуги-роботи. Роул изключи портативния си прожектор, защото вече беше достатъчно светло.

Погледът му падна върху металната тъкан на портфейла в ръката на Хорн и сякаш залепна за него.

Изглежда Роул нямаше намерение да отговори на забележката му. Хорн смени темата:

– Май всички останали са долу, в града, а?

– О, да. Мистър Дери старши още не се е върнал. Мисис Лю каза да не я чакаме днес. Старият мистър Хорн заяви, че карнавалът няма да му достави голямо удоволствие. Когато вчера се върна вкъщи, беше в много лошо настроение и мисля, че и днес не е в по-добро.

– А сестра ми?

– О, мис Виа тръгна с група студенти под надзора на братовчедка си, мисис Леадора, и е в безопасност.

– Дявол да го вземе! Изобщо бях забравил. Е, добре, все пак трябва да опитам. Как мислиш, дали в къщата има сто хиляди в брой, а, Роул?

Андроидът го погледна със съмнение.

– Вероятно, мистър Дери. Но до края на карнавала тук може да има само пет или десет хиляди. Впрочем управителят на вашият хотел каза, че имате намерение да напуснете Земята. Ако ми позволите да попитам,

---

1. Открит вътрешен двор, разпространен главно в средиземноморските страни и Латинска Америка. Бел.пр.

истина ли е, или просто не ви е харесало в хотела?

– Най-чиста истина, Роул. Щом успея, ще задействам своя план, ето защо са ми нужни сто хиляди. – Той влезе в къщата. – Донеси ми аперитив и нещо да хапна. Смятам, че преди разговора с дядо ми е необходимо да се подкрепя.

ГЛАВА VIII

Хорн ядеше сам на дългата маса, протегнала се от единия до другия край на салона за хранене. Едната от стените му беше съвсем прозрачна и оттам се виждаше патиото. По другата непрекъснато се преливаха светлинни ефекти с различни цветове и променящ се рисунък. На третата имаше витрина, пълна с хелий против разпадане, и в нея висеше килим на повече от хиляда години.

Дери едва беше приключил с яденето и вадеше цигара, когато в салона влязоха Виа и Леадора, съпроводени от тъпна викащи и вдигащи шум млади хора. Роул вървеше след тях.

Като видя брат си, Виа се хвърли към него с вик:

– Дери, това си ти! Ти си виновен, че изгубих баса!

– Какъв бас? – учуди се Хорн.

– Хванах се на бас със Семпидж: толкова ще ти хареса карнавалът, че ще се върнеш въщи, защото е много по-приятно да прекараш времето си с хора, които познаваш. И така, ти се върна. Значи той излезе прав, нали?

– Остави ме на мира с глупавия си бас! – Хорн стана. – Върнах се не заради карнавала. И той, и всичко, свързано с него, повече не ме интересува. Ще поискам от дядо сто хиляди, за да замина за Нюхолм или някъде още по-далеч. За начало и това е достатъчно.

– Къде е Нюхолм? – малко неуверено попита Виа. – Далеч ли е?

– Доста далеч е от Земята, но не чак толкова! – сърдито й отговори Хорн.

Всички впериха очи в него. Юноша на осемнадесетина години излезе напред и се приближи до него. Хорн го погледна с безразличие. Едва чуваше как Виа му обяснява, че това е самият Семпидж, с когото се е хванала на бас.

– Ако съм ви разбрал правилно, вие искате да напуснете Земята? – настойчиво попита Семпидж.

Хорн кимна.

– Защо? Имам предвид насред карнавала? Много странно е, че точно сега ви е обхванал пионерски дух.

– Просто всичко ми писна – грубо му отговори Хорн.

Някой хвърли възглавница от другия ъгъл, обаче не улучи Семпидж, в когото очевидно се целеше, а попадна право в лицето на Хорн.

Мигновено избухна горещ бой с възглавници, гарниран с взривове смях и припадъци от фалшив страх. Хорн изгуби равновесие и падна тежко на пода.

– Какво значи всичко това, дявол да го вземе! Роул, изхвърлете от тук тази банда побойници! Стига толкова!

Надвисна мълчание, сякаш нощ върху лишена от атмосфера планета. Младежите поставиха възглавниците на мястото им и срамежливо промърмориха:

– Добро утро, сър.

Сетне побързаха да изчезнат, а заедно с тях Виа и Семпидж.

На вратата стоеше дядото, старият мистър Хорн.

Преди да влезе, той ги огледа и се намръщи.

– Роул, питие! – заповяда на майордома.

Роул се подчини. Чак когато сядаше бавничко, старецът забеляза внука си, който едва се вдигаше от пода.

– Дери! Какво правиш тук, дявол да го вземе? Мислех, че нашата компания не е достатъчно добра за теб по време на годишния карнавал. Нима си променил мнението си?

Обикновено в присъствие на дядо си Хорн се държеше вежливо, но сега се оказа в такова положение, че се радваше да приеме помощ дори от дявола. Със същия суров тон, с който беше зададен въпросът, той отговори:

– Стигнах до заключението, че такава компания наистина не ми подхожда. Дойдох тук, за да помоля за сто хиляди от своето наследство, защото искам да напусна Земята.

Дядо му недоверчиво се наведе напред.

Роул се приближи с поднос, върху който се кипреше богат избор от напитки, но старецът нетърпеливо го отпрати с ръка.

– Ей, момче, ти или си си изгубил ума, или... А, сега разбирам!

Той се изхили и се изправи.

– Какво представлява момичето? Трябва да си полудял, за да се решиш на такава самоубийствена постъпка.

– Няма никакво момиче! – грубо отговори Хорн. – Просто се измори от карнавала, от Земята и освен това там, навън, трябва да свърша нещо.

Деветдесетте години на дядо му винаги потискаха Хорн. Старецът често се възползваше от това обстоятелство, за да взема внука си под свое покровителство. Сега потупа възглавницата до себе си, канейки Де-ри да седне.

– Ела и седни, Дери. Никоой не може да твърди, че нямам време да се занимавам с проблемите на семейството си.

Хорн поклати глава и остана прав.

Дядо му вдигна рамене.

– Е, добре. И така, сега можем да обсъдим заминаването ти от Земята. Ти си извършил някакво тежко престъпление, нали?

– През последната нощ убих човек, офицер от полицията – започна Дери.

Дядо му скочи.

– Това не ми звучи особено добре. Така си и помислих: зад намерението ти се крие нещо. Но дори офицер от полицията не е толкова страшно. Как стана?

– Той ме извика на дуел и ме принуди да се бия с него.

– Ти си убил предизвикалия те по всички правила? Дявол да го вземе, младежо! Та това е карнавал! Затова изобщо нищо не могат да ти направят. Нима не го разбираш?

Старецът мислено отново затвори портфейла си.

Отвън се разнесе звук на кацащ вертолет. Дядото обърна глава.

– Роул, къде ми е питието, което ти поръчах? Ах, да, ето го къде е. Чий е този вертолет?

– На мистър Дери старши, сър. Във всеки случай от същия тип.

– Добре, а сега ме чуй, младежо. Ти ще изпиеш една чашка и ще останеш тук, докато баща ти се върне, а ние ще видим как да избием от главата ти налудничавата ти идея.

В стаята влезе баща му, пиян като морков, едва се държеше на крака. Старецът сърдито замърмори и отпрати Роул да донесе лекарство срещу алкохол. Дери Хорн старши слабо протестира. Дядото го настани в креслото, сякаш онзи беше малко момче.

– А сега се помъчи главата ти да се избистри колкото се може побързо. Май не си представяш размерите на отговорността ти! Тук седи един млад човек и главата му е пълна с налудничави планове. Иска да напусне Земята, а ти си се натряскал като таппа!

Това достигна до съзнанието на Дери Хорн старши.

– Какво иска? – Обърна се към сина си. – Какви планове има?

– Ето така вече е по-добре – рязко каза старецът. – Сега, момчето ми, ти ще ни разкажеш всичко, а ние ще видим.

Хорн се подчини. Нямаше такова намерение, но не искаше да получи парите и да тръгне, като остави останалите членове на семейството да се чудят дали са постъпили правилно и защо той е постъпил така.

Събитията, довели го до това решение, ясно изплуваха пред мисления му взор и толкова силно му повлияха, че просто не можеше да разказва историята така, както се беше развила.

Когато Дери свърши, се възцари мълчание. Той напразно търсеше по лицата на слушателите си признаци на разбиране. Дори погледна Роул, който стоеше най-отзад, но андроидът се криеше в сянката и по чертите му не можеше да се прочете за какво мисли.

– И така, заради това, че си видял някакъв мъж от друга планета, който е позволил да го убият по време на карнавала – най-сетне обобщил баща му, – ти искаш да пренебрегнеш задълженията си към своето семейство и да заминеш за чужд свят, където вероятно ще завършиш като прост фермер, заробен в кал и изпражнения.

– Задължения към семейството! – избухна Хорн. – От устата ти това звучи много добре! Още не съм виждал да правиш нещо друго, освен да стоварваш собствените си задължения върху плещите на дядо.

– Ти прекаляваш! Сега ще те напляскам! – отвърна баща му, почервенял от яд.

– Седни, Дери! – заповяда старецът, когато Дери Хорн старши понечи да стане и да изпълни заканата си. – Тази работа търпи отлагане. Смятам, че ние трябва да предприемем нещо срещу този андроид от хотела, който е натъкнал в главата на сина ти идеята, че е попаднал в опасно положение заради намесата си в убийството на човека от друг свят. Ще се погрижим за него!

– Ти няма да направиш това! Омръзна ми да се крия зад парите ви! – прекъсна го Хорн.

Старецът му метна гневен поглед.

– Според мен си убеден, че вече си достатъчно възрастен и независим, нали? Добре! И има смелост да дойдеш и да ми поискаш сто хиляди, а? Тази сума е пет пъти по-голяма, отколкото е необходимо да се оправи работата, без да се напуска Земята.

– Добре, де – уморено отвърна Хорн. – Няма да говорим повече. Струва ми се, че имам достатъчно пари да си купя билет до Нюхолм. И ако в мен е останало нещо, достойно за уважение, аз ще тръгна, а ако не – е, не е чак толкова лошо. Тогава значи животът ми няма никакъв смисъл.

– Татко – нервно дръпна стареца за ръкава Дери старши, без да сваля поглед от сина си. – Мисля, че той говори съвсем сериозно.

– Значи най-сетне това стигна до мозъка ти през дебелия ти череп, а? – изсъска старият Хорн.

– Как смееш да разговаряш така с мен? Ти смяташ всичките тези мечти за пътешествие и получаване на званието Гражданин на Галактиката и тем подобни за сериозни, но от мен не можеш да очакваш това. Ако имаше достатъчно мозък, нямаше да си пъхаш носа, където не трябва, заради този безполезен андроид!

– През последните двадесет и четири часа срещнах доста андроиди, които бяха много по-добри от хората, например като тебе! Дявол да го вземе! Поне те се занимават с полезен труд!

Последва дълго ледено мълчание. Най-сетне то бе прекъснато от шумоленето на банкноти, които дядо му броеше.

– Щом си против нас, младежо, мисля, че наистина ще бъде по-добре колкото се може по-скоро да напуснеш Земята. – Лицето на дядо му сякаш се бе вкаменило. – Смяташ, че трудът на андроидите е по-полезен от моя или на баща ти, ето защо ще те принудя да изпълняваш работата на андроид. В момента във Фаравай Филд се подготвя за излитане кораб, натоварен с роботи. Той е от Нюхолм и екипажът му не участва в карнавала. Имах намерение да изпратя като придружител андроид, но вместо него ще отидеш ти. Не ме прекъсвай! – изрева той на внука си, който понечи да протестира. – Мой потомък, който иска да общува с андроиди вместо със себеподобните си – това е твърде отвратително, за да остана спокоен!

Той протегна на Хорн пачка банкноти.

– Това е заплащането ти за рейса. Тук са двадесет хиляди. При това съм много великодушен. Андроидът щеше да ми струва само храната, пиенето и облеклото. Ако ти са нужни повече от двадесет хиляди, всичко зависи от теб! Ще се погрижа да ти откажат връщане на Земята, дори и да имаш два пъти повече пари, отколкото сега. Трябват ли ти повече или не?

Учудвайки се на спокойствието си, Хорн взе парите и внимателно ги преброи.

Отделяйки деветнадесет хиляди, протегна останалите на дядо си.

– Това са за храната, пиенето и облеклото, които ще ми са необходими – добави с глас, в който прозвуча дълбока обида.

Дядо му стана, лицето му беше червено. Посочи вратата.

– Вън! – викна обидено. – Вън и повече не се връщай!

После се въртна на токовете си и изхвърча от стаята.

ГЛАВА IX

– Тази каюта е за съпровождащия товара – обясни му мъж с женски очи – Първият офицер на кораба.

Показа с пръст тесен люк, водещ към мъничка каюта.

– Напъхайте нещата си тук, след това отидете в товарен трюм номер едно и проверете всичко да бъде приведено колкото се може по-бързо в съответствие с корабните правила. Имате на разположение 25 минути.

Отстъпи, пропускайки Хорн покрай себе си. Дери най-сетне успя да се пъхне в тесния люк. Хвърли нещата си на пода и се огледа. Изглежда на лицето му се отразиха чувствата, които изпитваше, защото офицерът вдигна рамене.

– Това помещение е за андроид. Какво друго очаквахте?

Когато Първият офицер си тръгна, Хорн напъха повечето неща под кревата и между кревата и санитарния възел. Сетне седна на койката и скри лице в дланите си. Ето че вече е тук.

Сега може да разчита само на себе си и всичко зависи от това, как ще се държи по-нататък. Пред очите му отново изникна горещата сцена с баща му и дядо му и той почти се упрекна за постъпката си. Най-после отпъди голямата обида. Върна се вкъщи да поиска нещо от тях, но за съжаление такава беше тяхната приумица.

Не, не беше приумица! Той пусна ръце, изправи глава и се огледа. Това не беше приумица, която ще премине, чувството на разкаяние и жал към самия себе си го напусна. Това си беше истинско решение.

Но той се чувстваше смешно млад и не беше в състояние да вземе в свои ръце бъдещето си поради това внезапно решение.

Огледа обстановката. Креватът беше почти толкова твърд, както металната пейка във вертолета, с който Бърл го докара вкъщи. Имаше умивалник, над него висеше нещо като екран. Кранът сочеше право в канала, който нямаше тапа. Трябваша му няколко минути да разбере защо. Когато настъпи безтегловност, водата ще се разплиска из цялото помещение, вместо да тече надолу. Освен това в каютата имаше малък гардероб и нищо друго.

С ужас забеляза, че пет от скъпоценните двадесет и пет минути вече бяха изтекли.

Изми се и бързо се преоблече. Сложи си куртка на космически

търговец, която му даде Първият офицер и която му седеше лошо. После излезе от каютата.

Повъртя се, докато намери товарен трюм номер едно. Когато най-сетне успя да я открие, Първият офицер вече го чакаше с нетърпение.

– Къде, дявол да го вземе, се забавихте толкова, Хорн? – изрева той. После продължи, преди Дери да успее да обясни нещо: – Сега виждам, че ни предстои труден полет с проклет, глупав придружител човек. Андройдите поне правят онова, което им заповядват!

С искрящи очи Хорн взе списъка на стоката и започна прилежно да го сверява, сандък след сандък, работи, които търпеливо си лежах в пластмасовата си опаковка и чакаха да ги събудят. Офицерът му обясни неразбираемите и необичайни за него кодови числа. Работата беше тежка. Трябваше да пълзи из всички ъгълчета и да търси маркировката.

След като времето изтече, останаха непроверени още много работи. Не беше проверил осемнадесет легла. Офицерът с досада му посочи, че трябва да прелисти две страници от списъка.

– Е, добре – най-сетне рече той, – а сега се връщайте в каютата. След четвърт час ще се храним, а след два часа излитаме. Не знам какво ще ви дадат за ядене, но не мисля, че трябва да ви храним с това, което получават андройдите, защото вие все пак сте човек. Никога досега не съм съжалявал толкова за андройдите, както сега.

Когато офицерът го заведе в каюткомпанията, капитан Лароу, който вече седеше на масата, остави вилицата си и се втренчи във влезлите.

– Хорн – с леден глас изрече той, – какво правите тук?

– Доведе ме Първият офицер – отговори Хорн, като учудено го погледна.

Капитанът премести погледа си.

– Диз, нямате никаква причина да правите подобно нещо! Нима не ви казах, че Хорн старши строго ми заповяда да се отнасяме с нашия помощник като с андройд? Това важи за храната и за всичко останало!

Капитанът беше червенолик мъж с гъсти пухкави вежди.

– Заведете го обратно в каютата му и му дайте порцията, която му се полага. И запомнете, Хорн, в следващата обедна почивка ще отидете при стюарда мистър Арглевеин и ще си вземете храната от него. Може би ще ви се стори не толкова вкусна като деликатесите, на които сте свикнал там, на Земята, но не ще получите нищо друго. Веднъж и аз се храних няколко дни с това.

Той замърмори и съсредоточи вниманието си върху сочния къс месо на чинията пред него.

Храната на андронидите беше нещо като сивозелена каша, която вероятно беше извлечена от водорасли. Хорн хапна малко, но стомахът му веднага я изхвърли обратно, защото вече бяха в безтегловност.

– Трябва да забравите за това – съжалително каза Диз, който минаваше наблизко – поне през следващите осем часа. Придружаващият е много зает. – Висеше на около трийсетина сантиметра от пода. – Повярвайте ми, не преувеличавам.

– Вярвам ви – вяло му отговори Хорн. – Кажете ми, мистър Диз! Минутка, мистър Диз!

– Какво има?

Първият офицер спря във въздуха, като леко се придържаше с ръка за масата.

– Вие сте от Нюхолм, нали?

– Да, разбира се! Вие сте на борда на кораб, който е от Нюхолм.

– Как изглежда този Нюхолм? Имам предвид дали там е така, както е навсякъде? По какво се различава от Земята?

Хорн се опита да разкопчае коланите, с които бе привързан за леглото. Цветът на лицето му бе почти като на мъчносмилаемата храна за андрониди, която той непрекъснато изхвърляше.

– Въпросът ви е твърде интересен – отговори Диз. Той отново бавно изплува през люка. – Защо искате да знаете?

– Това е едно от основанията, които изтъкнах пред дядо си, че искам да напусна Земята. – Хорн вяло махна с ръка. – Хора живеят на двадесет или повече светове, но ние на Земята знаем за тях твърде малко, освен може би това, че купуваме стоки от тях. Искам да знам какви са хората извън Земята, как са облечени, какво предпочитат да ядат. Искам да знам каква е разликата между техния и нашия начин на живот.

– Ха! – възкликна Диз.

Той се настани по-удобно във въздуха и измъкна от джоба си лула. Най-сетне успя да я запали въпреки потока въздух от вентилатора.

– Това звучи твърде разумно.

Диз му разказа, че жителите на Земята могат да не съжаляват за нищо, тъй като са много заети със себе си и своя начин на живот. Но направи на Хорн приятен комплимент, защото почувства честните намерения, които се криеха зад наивния му въпрос, и му разказа много неща за световите, посетени от него.

Той облекчаваше живота на Дери. Понякога му помагаше в работата, даваше му напътствия, без които трудът му щеше да бъде много повече и по-тежък.

Три дни след отлитането им от Земята Диз почука на вратата му и го завари да сърба с лъжица от сивозелената храна за андроиди.

– Елате с мен!

Махна му с ръка и побърза по главния коридор към каюткомпанията. Учуденият Хорн за момент застина на входа, когато другите членове на екипажа го погледнаха. После капитан Лароу посочи с ръка към един стол.

– Моля, нахранете се с нас – каза той тежко. – Мистър Диз ми съобщи, че вие сте подходящ за нашето общество.

След три дни направиха голям скок и оставиха назад светлинните години, разделящи планетите. Тогава Хорн вече можеше да се радва, макар малко преди това да мислеше, че това е невъзможно. Веднъж с удивление откри, че си тананика някаква мелодийка, сякаш бе намерил изтичане на кораба.

След кацането на Нюхолм изпразниха трюмовете, изчистиха ги и Дери се върна в каютата си, за да си вземе нещата, преди да слезе от кораба. Диз го откри там в обикновеното си облекло. Хорн стоеше и мислеше дали да си обръсне брадата, порасла за изминалите дванадесет дни.

– И тъй, няма да останете с нас – отбеляза Диз.

– Не. – В този миг Хорн реши да си остави брадата. – Но с удоволствие бих летял отново с вас.

– Ще се радвам пак да ви видя – отвърна Диз – и мисля, че и капитанът смята така, макар и нищо да не казва. Още нещо: охотно вземам думите си за андроидите обратно.

– Имате предвид, че с тях е по-лесно да се работи ли? – Хорн се разсмя. – Добре. Вероятно е така. Какво ще натоварите в обратния рейс?

– Както винаги, андроиди.

– Андроиди? – Хорн изпусна гребена си в умивалника, толкова бе учуден. – Искате да кажете, че и андроидите ги превозват като роботите?

– Разбира се, че е така! Освен онзи, когото назначават за придружител. Той получава каюта. Вместо сандъци товарим клетки и андроидите понасят добре дванадесетдневното пътешествие.

Хорн за миг се втренчи в него. Принуди се да се усмихне, сетне се обърна.

– Напомнихте ми, че пристигнах с вас едва вчера. С роботите се отнасят по-елементарно.

– Андроидите не ни причиняват никакви неприятности.

– Значи активно търгуват с тях, а? А аз винаги съм си мислел, че повечето се произвеждат на Земята.

Диз поклати глава.

– Ако изобщо ги правят на Земята, то е в много незначителни количества. А ние превозваме всеки рейс по 1800 андроиди – и така тридесет дни наред. Правят ги дори не на Нюхолм, тук е само товаро-разтоварната база. Изработват ги някъде далеч, може би на Лигос или на Криу'н Дич.

И тъй, гордостта на семейството, че притежава вносен андроид – Роул, беше смешна.

Хорн се разсмя, сетне поклати глава, когато Диз го попита защо се смее. Намръщи се от потискащата го мисъл, чиято причина не можеше да си обясни.

– Ако останете тук – забеляза Диз, – един от нас трябва да ви придружава. Искате ли да дойдете заедно с мен в града, да ви запозная с местните жители?

– Великолепно! – възкликна Хорн. – Само един миг, моля ви, да погледна да не би да съм забравил нещо.

Погледна в гардероба и под леглото, но не намери нищо. После още веднъж се увери, че парите му са на сигурно място. Имаше всичко на всичко двадесет и шест хиляди, включително сумата, която не бе изхарчил на карнавала.

Най-сетне извади малкия сив портфейл от метална тъкан, за да се убеди, че още е в него. Искаше да го пхне обратно, но ръката на Диз го хвана като с клещи.

– Ей! – протестира Хорн.

Забеляза, че очите на Диз светнаха с налудничав огън.

– Какво ти става?

В поведението на офицера имаше нещо обвиняващо.

Той изтръгна портфейла от ръката на Хорн и го държеше в протегнатата си ръка.

– Всичките дяволи да ви вземат, както правите тук с тази вещ? – изсъска с леден глас Диз. – Никога не сте направил нещо, заради което бихте могъл да я притежавате, вие, жалък земен измамник!

ГЛАВА X

Хорн нервно се засмя.

– Защо не разгледате тази книжка? Тя не е моя и дори не съм се опитвал да си я присвоя.

Недоверчиво, сякаш без желание Диз премести поглед от лицето на Хорн и се взря в сивото изображение на мъртвото пластифото.

– Откъде е попаднала у вас? – попита той.

– Тя принадлежи на един човек, когото убиха в същия хотел, където живеех. Той я е дал на андроида, изпълняващ функциите на управител. Аз открих убития. После андроидът ми даде тази книжка. Онова, което ви разказах за подбудите ми да напусна Земята, не е съвсем вярно. Реших да проследя пътя на Ларс Талибранд и да разбера защо са го убили.

Признателност започна да замества недоверието в очите на Диз.

– А защо все пак андроидът я е дал именно на вас?

Хорн разтвори ръце.

– Едновременно убиха и един андроид, вероятно го е сторил същият убиец. Секретарят на управителя на хотела е андроид, както вече ви казах. Мисля, че му направих добро впечатление. Очевидно той самият не може да предприеме това пътешествие, ето защо реши да накара мен. И ето че съм тук.

Диз горчиво се усмихна.

– Приятелю, не мислех, че ще ви видя отново тук, на борда. Едва ли ще живеете още дълго. – Почти с благоговение прелисти книжката. – Нещо се мъти около това, нали?

Разглеждаше печатите за заминаване и пристигане на последните страници.

Хорн се облегна на умивалника.

– Кажете, знаете ли нещо повече за този документ? Никога преди не съм виждал подобен.

– Аз също не съм виждал, поне не истински. Разбира се, изображения на такива книжки съм виждал, затова веднага я познах.

Затвори я и я пхна в портфейла.

– А какви са всъщност Гражданите на Галактиката? Какво правят?

– Повече от всички нас, взети заедно – късо отговори Диз.

Постави портфейла в ръката на Хорн.

– Нищичко не зная за тях – оплака се Дери. – Казвали са ми, че на Земята не ги признават.

– Онези глупаци на Земята не признават нищо, дори Слънцето да се измести от орбитата си – насмешливо каза Диз. – Е, добре. Искам да ви обясня всичко откровенно, макар че звучи почти смешно. Тук, извън Земята, ние го учим още в първи клас на началното училище. Понастоящем съществуват трима Граждани на Галактиката, не, извинете, само двама, защото Ларс Талибранд е убит. Нали така го наричаха? Ларс Талибранд! Знаехме, че е получил званието Гражданин на Галактиката преди няколко години, но не го познавахме. Когато станаха известни името и външността му, за него говореха, че където и да отиде, навсякъде се занимава с работата си. Двамата други Граждани на Галактиката са вече стари. Единият живее на Верние, а другият на Трсуърлд. Гайк от Верние е лекар. Той самичък се зарази с пет-шест болести и всички мислехме, че вече с нищо не може да му се помогне. Но той се излекува от тях. Откри някакъв препарат, синтезира го в собствената си лаборатория. Твърдеше, че можел да излекува всички болести независимо какви са. Гайк се отказа от помощта на доброволци при изпитанията на препарата, защото не искаше да се получат някакви непредвидени последици.

– Значи препаратът се оказа ефикасен?

– Да. Но разбра това едва когато го изпробва върху себе си.

– Изглежда е бил смел човек – поклати глава Хорн. – А онзи, от Трсуърлд?

– Той е космически изследовател – гордо отвърна Диз. – Една от звездите трябваше всеки момент да се превърне в нова. Дотогава учените никога не са успявали да проведат пълни спектрографски изследвания на подобно явление. Ето защо на най-близката до звездата планета беше поставена автоматична наблюдателна станция и оттам по радиото трябваше да бъдат предавани техническите данни. Когато обаче процесите на новата започнаха, смущенията станаха толкова силни, че радиосигналите престанаха да идват. Самописците на наблюдателната станция са зафиксирали всички данни, необходими при създаването се обстоятелства. Не биваше да се изпращат работи, защото при толкова силни магнитни полета те излизаха от строя. Затова този човек отиде там и взе данните. Обгоря много силно и стана инвалид. И така, виждате, че за да получиш званието Гражданин на Галактиката, трябва да направиш нещо изключително важно за народите на всички планети.

Хорн примига.

– И доколко е помогнал на хората, като е донесъл данните от

уредите?

– Когато ги получихме, вече никой не се страхуваше, че светът му ще стане на пепел. Сега можем да евакуираме населението, преди слънцето на планетната система да достигне опасната фаза и да се превърне в нова. Разбирате ли?

– Значи хората вече имат възможност да бъдат предупредени?

– Да, точно така.

– Ами Ларс Талибранд?

Хорн почука с пръст по книжката в портфейла.

– За него не знам нищо. Естествено това е било нещо друго. Може да се е натъкнал на банда гангстери, да е унищожил някакво обединение на търговци на наркотици или пък също да е свързано с лечението.

– Какво имате предвид?

– Случвало се е вече. Някаква банда има солиден запас от антибиотици, а когато избухва епидемия, те неимоверно повишават цените. Или разреждат лекарствата с вода, така че хората продължават да боледуват и са принудени да купуват много по-голямо количество лекарства и да ги използват по-дълго време.

– Ако Талибранд се е опълчил срещу нещо подобно, тогава търговците са го намразили толкова силно, че са го преследвали дори на Земята, за да го убият – помисли на глас Хорн.

– Да, може така да е станало. Е, вероятно сега, когато е мъртъв, подробностите ще бъдат публикувани.

– А е възможно и да не го направят. – Хорн вдигна рамене. – Може би той не е довършил работата си.

Диз кимна.

– Вероятно сте прав – съгласи се той. – А сега, ако сте готов, можем да тръгваме. Ще си поприказваме чудесно по пътя, а и така ще намерим по-бързо нещичко за пийване.

* * *

Като лавина го заля чувството, че тук всичко е свършено различно от Земята. Отначало бяха дреболии, като например различните форми на сградите, плътно прилепнали една о друга, почти пълната липса на вертолети – тук бяха много малко. По края на летателното поле на космодрума стояха обществени машини и очакваха пътници, но никъде не се виждаха лични. Навсякъде бучаха мотори на земни коли. Диз му обясни, че електроенергията се получава от слънчеви батерии.

Отначало Хорн забеляза разликите, но после откри и прилики. По

улицата срещаше мъже и жени, приличащи на земните, само че облечени по-скромно, имаха по-тъмна кожа и бяха по-ниски на ръст.

Хорн и Диз се качиха в една кола, която офицерът нарече автобус. Шофьорът беше човек. На Земята, напротив, целият транспорт се управляваше от роботи, а средствата за междуградско и междуконтинентално съобщение – от андроиди.

Хорн обаче направи още едно откритие. От момента на пристигането си не бе видял нито един андроид, а на Земята в който и да е град едва ли ще минат и десет минути, без да срещнеш някой синьокож. Той го каза на Диз, който сухо се изсмя.

– Действително трябваше да забележите това, но сте си направил невероятно наивни изводи. Андроидите са скъпи. Дори твърде скъпи. По целия Нюхолм са едва двадесетина, с изключение на онези, които правят междинно спиране тук. Препращат ги на Земята, а ние получаваме роботи, машини и други подобни неща. Можем да минем без андроиди, но не и без роботи.

– Значи тук не правят роботи?

– Само най-простите. Нямаме допълнителни източници на суровини и енергия, за да създаваме роботи като на вашия дядо.

Продължиха пътя си мълчешком. В цялата тази работа с андроидите имаше нещо много странно. То смущаваше Хорн толкова повече, колкото по-голям брой факти за тях узнаваше.

Диз го побутна, стана и слезе от автобуса. Хорн го последва и се оказа на края на тиха улица, под гъстите корони на дървета, хвърлящи сянка върху дълги едноетажни сгради. Диз се запъти към градинска врата, намираща се на двадесетина метра от тях. Направи на Хорн знак да го последва. Когато вървяха по пътеката към къщата, вратата се отвори и двама малчугани на осем и на десет години с възторжени кръсъци изскочиха насреща им.

Хорн отстъпи, леко смутен.

Помисли си, че Диз го е поканил, забравяйки да му каже, че отиват у дома му.

Офицерът грабна по един син във всяка ръка, обърна се и подкани Хорн да го последва.

От вратата излезе миловидна изящна жена, за да поздрави мъжа си. Учудено спря, като видя, че Диз не е самичък.

– Това е Дери Хорн, беше с нас в този полет – обясни Диз. – Той е от Земята, но всичко е наред.

Това си беше двоен комплимент. Хорн се надяваше чувствата му да

не са се отразили твърде ясно върху лицето му, когато се здрависваха с него и го поведоха към къщата.

Мебелировката беше същата като на Земята, но безспорно от местни материали. Изглеждаше много здрава и не толкова лека, почти безтегловна, както мебелите на Земята.

Двете момчета молеха да им разкажат как е минал полетът.

Жената на Диз донесе напитка с приятен аромат в украсени с рисунки чаши. Хорн ѝ благодари, опита питието и се заслуша в думите на офицера.

Малко по-късно Диз отпрати момчетата и погледна гостенина си.

– Извинявайте, отдавна не съм си бил вкъщи, затова е такава бъркотия. Би трябвало да ви предупредя. Доведох ви, защото смятам, че попадйки на Нюхолм или на някой друг свят, ще си направите неправилни заключения и всичко ще ви се стори твърде примитивно. Ние сме малко – как да се изразя? – дребнобуржоазни, във всеки случай така може да ви изглежда. Обичаме солидните неща, склонни сме към нормално, средно жизнено равнище. Сега искам да си поговорим. Наблюдавах ви по време на полета и разбрах, че сте разумен човек, но, дявол да го вземе, мисля, че сте малко мръднал, щом сте решил да се заемете с тази работа, която ми описахте. Да, почти бях склонен да се опитам да ви разубедя, ала сега вече не смятам, че ще успея да го сторя. За това има две основания. Вие веднъж сте проявил смелост, а смелостта и късметът могат да накарат един необикновен човек да премине дори през ада. И, второ, не бих искал да спирам земянин да направи нещо полезно, вместо просто да си седи на едно място и през целия си живот да се заобикаля с удобства, както правят, струва ми се, повечето от вас. Казвате – поставям се на ваше място, – че ще издържите всичко това? Поне имате ли представа как да започнете работата, с която искате да се нагърбите?

Хорн поклати глава.

– Ще ви бъда много признателен, ако ме посъветвате как да не изглеждам като глупак, когато се заема с това.

– Не е толкова трудно. Два-три дни ще останете тук. Ще ви приемат от цялото си сърце. Жена ми скоро ще свикне. А вие трябва да свикнете да мислите като човек, който много пътешества. През целия си живот сте мислел като земянин, но сте още твърде млад, можете да се научите.

ГЛАВА XI

Във всеки случай Хорн нямаше какво толкова да прави на Нюхолм, защото когато погледна последните страници на книжката, видя, че имаше само два печата от това място. Датата беше скорошна и заминаването е било само няколко дни след пристигането. Това сигурно е станало непосредствено преди отлитането на Талибранд за Земята и неговата гибел там.

По-внимателното проучване на тези страници му показа обаче, че той най-често е посещавал планетата Криу'н Дич. Следваха Верние и Лигос, сетне Ърсуърлд и другите.

Хорн нямаше намерение да си играе тук на детектив и да показва мъртвото пластифот на служещите в космодрума или на управителите на хотели, за да установи дали са виждали Талибранд. След като разгледа много места, Дери разбра, че тайнствената му работа не е била пряко свързана с Нюхолм и никога не е бил близък с този свят.

С помощта на Диз успя да разузнае нещо за двупосочната търговия и за пътуванията на офицера напоследък между Нюхолм и Земята. В едната посока се превозваха роботи, в другата – андроиди. Съотношението беше осем към три. Това добре си пасваше с цената на роботите и андроидите и доказваше, че търговията бе достатъчно изгодна и стабилна.

Диз не знаеше откога се върти този альш-вериш. Твърде вероятно да е много по-стар, отколкото някой служител в космическия флот помни това.

– Защо толкова ви интересува тази търговия? – попита го Диз. – Мислите ли, че е свързана по някакъв начин с Талибранд?

Хорн вдигна рамене.

– Смятам, че е възможно. В края на краищата Талибранд е имал всички основания да повери удостоверението си за принадлежност към галактическото гражданство на андроид, когото никога дотогава не е срещал. Убеден съм, че Дорди каза истината, когато ми обясни какво мисли по този въпрос.

Известно време Дери мълча. Сетне погледна Диз право в очите и продължи:

– Смятам да следвам пътя на роботите до местоназначението им. Една трета от нашия товар в този рейс например беше предназначена за Криу'н Дич. Това място не е било последното, което Талибранд е

посетил преди пристигането му на Нюхолм по пътя към Земята, но го е посещавал много по-често от другите. На този свят за пръв път са го нарекли Гражданин на Галактиката. Аз например винаги открито казвам, че съм внук на Хорн, собственик на фирмата „Роботи на Хорн“, искам да науча семейния бизнес и да посетя световите, където се изнася продукцията ни.

– Моето впечатление е, че сте скъсал със семейния бизнес – вметна Диз, вдигнал учудено вежди.

– Може и да е така, но кой навън, на Криу'н Дич например, знае? Дотам е далеч, нали?

– Тази планета е на четири... не, на пет системи далеч оттук. Летял съм дотам два-три пъти, когато се обучавах и преди да се заселя тук, да се ожена и да се опитам да спечеля патент за капитан.

– И какво постигнахте по този път?

– Твърде много. – Диз се разсмя. – Та аз избрах истинската търговия! Може би ще заема мястото на Лароу, когато се пенсионира, но ще трябва още малко да полетя.

Хорн разсеяно кимна и погледна картата на населените светове – една от онези, които висяха навсякъде из Нюхолм. Тази планета беше отдавна основана колония, но съществуваше толкова много време, че я смятаха за автономен свят. Ала колкото по-далеч се намираше светът, толкова беше по-млад. По външния край до неизследваната част на Галактиката, петдесет или шестдесет звездни системи от Нюхолм, имаше светове, чиито названия бяха написани фонетично и до тях се мъдреха въпросителни или бяха отбелязани между две групи звезди, защото никой не знаеше точно къде се намират.

Хорн усети, че по гърба му преминава тръпка на напрегнато очакване. Чувстваше някакво почти плашещо го раздражение при мисълта, че съществуват светове, които са отрязани от останалото човечество с такива чудовищни разстояния.

Той си събра багажа.

– Е – произнесе замислено, – мисля, че тъкмо сега му е времето да използвам парите, които ми даде дядо.

* * *

Ако искаше да тръгне за най-близката звездна система, би могъл да лети със сравнително комфортен пътнически лайнер. Имаше твърде голям брой заможни пътници, главно делови хора, агенти по вноса и износа, които пътуваха из този район, но Криу'н Дич се намираше извън

обикновените линии, на самата граница на познатия Космос.

Хорн беше облечен по сегашната земна мода. С престорено равнодушие играеше официалната роля на внук на богат човек, който твърде неохотно проучва семейния бизнес. Уж случайно влезе в пътническото бюро на космическата агенция, разглеждайки ноктите на ръцете си, а през това време му правеха различни предложения.

– Най-добре вземете товарен на последната станция. Там почти веднага ще можете да се качите на един от тези неудобни кораби.

– Не – вяло отвърна Хорн. – Това ще ми отнеме твърде много време. Искам колкото се може по-бързо да завърша това пътешествие. Ако е необходимо, мога да летя дори на прост товарен кораб, щом тръгва веднага за Кriu'н Дич.

Най-сетне му съобщиха, че има един такъв кораб, който ще отлети на следния ден. Той превозваше работи на собствената му фирма.

– Това ме устройва – заключи Хорн.

Преброи поисканата му сума и сложи парите на масата.

Дамата зад бюрото благосклонно му се усмихна. Като видя новичките банкноти, на лицето ѝ се появи радостно изражение.

– Много ви благодаря. – Тя толкова бързо скри парите, сякаш се изпариха, попаднали в потока свеж въздух. – Лично ще се погрижа за вашето удобство. На ваше разположение ще бъде каютата на капитана.

– Трябва да се откажете – изрече Хорн с подчертано скучаещ глас. – Това може да развали настроението на капитана, а ако той бъде в лошо настроение, ще го предаде на подчинените си и после те на техните подчинени. Искам да прекарам пътешествието си в приятна атмосфера. Може би ще ми дадете каюта на офицер?

Той вдигна очи и се усмихна на жената.

– Ако дядо ми получи киселини, продукцията през следващите два дни ще бъде с подчертано влошено качество.

Забележката му беше своего рода позор за дядо му, но постигна целта си. Жената се съгласи да направи така, както той каза. Тя бе очарована от неговата привлекателност, от ясения му мъжки ум и красотата му. Вероятно през следващите два дни ще приказва само за него.

Цената на билета до Кriu'н Дич беше по-ниска, отколкото Хорн очакваше според земните мерки.

Както му бе казал Диз, истинската стойност на парите растеше пропорционално с разстоянието от Земята.

* * *

Няколко часа преди отлитането Хорн отиде на космодрума, за да уреди формалностите в администрацията.

Диз тръгна с него – трябваше да се върне на кораба си, за да наблюдава товаренето.

Товарният кораб вече стоеше на летателното поле. От плътно покритото със сива пелена небе росеше дребен студен дъжд. Духаше пронизващ вятър. На заградената площадка на края на космодрума стояха и лежах, плътно притиснати един до друг, стотици андроида, защитени от лошото време само с по едно пончо от груба вълна. Като ги видя, Диз сърдито изръмжа.

– Служителите в космодрума са истински глупаци! – изруга той. – Защо поне не опънат над тях навес? Навярно половината ще умрат от бронхопневмония, когато ги качим на борда в такова състояние. Моля да ме извините. Май изгубих самообладание. Но така мога и да фалирам!

Тръгна, като обеща на Хорн да се върне и да го отведе до кораба му. Дери още веднъж погледна андройдите, бавно вървейки под дъжда към бюрото на служителите в космодрума.

Тук го чакаше капитанът на кораба, който трябваше да го отведе до Криу'н Дич, и вече губеше търпение. Той беше строен мъж, казваше се Шембо и говореше бавно с плътен сдържан бас.

Отначало това дразнеше Хорн. Струваше му се, че капитанът говори с него като с по-низше същество, но после внезапно разбра, че Шембо е криундичанец по рождение и затова произнасяше така чуждите за него думи. Досега на Хорн никога не му беше идвало наум, че освен англоезичната Земя съществуват и други езици, на които някой някъде говори.

Изглежда Шембо искаше да бъде учтив със своя важен пътник. Когато формалностите в пътническото бюро бяха уредени, покани Хорн да го придружи до кораба и лично го поведе през летателното поле. Хвърли поглед към очакващите заминаване андроида. Вече имаше последици от намесата на Диз, защото андройдите се бяха скупчили под огромен навес, който работниците бяха опънали току-що над тях.

– Добра пратка, а? – широко се усмихна Шембо. – Този път докарах много.

– Значи вие сте ги докарал тук? В такъв случай ги правят на Криу'н Дич, така ли?

– О, не, тези тук са докарани отдалеч, от външните светове, дори може би още по-отдалеч. Не зная. Получихме ги от друг кораб, когато

кацнахме на Криу'н Дич. Купих най-добрите. Предлагаха ги... Как го наричат, когато всеки предлага своя цена?

– На търг ли? – попита Хорн.

Шембо направи кръгче с палеца и показалеца си в знак на съгласие.

– Точно така. Аз съм много добър купувач за андроидите. Вземам най-добрите и хубаво се грижа за тях. Загубите са малко. Другите търговци не са толкова добри. Те дават ниска цена, получават лоша стока, губят много от тях, опитват се да одерат огромна печалба, когато вече е твърде късно. По-хубаво е да си имаш работа с добри андроиди.

Продължиха. Това е много интересно. Хорн никога преди не бе мислил, че далечните светове притежават толкова високоразвита технология, че да създават изкуствен живот, да произвеждат андроиди и да търгуват с тях.

Пътят им към кораба минаваше покрай оградената площадка с андроиди.

Шембо едва вдигна ръка, показвайки с горд жест кораба си, когато отзад някой им викна и Хорн се обърна.

На двайсетина крачки от тях беше спрял нюхолмски обществен автомобил.

В откритото купе стоеше някакъв мъж и придържаше шапката си с ръка, защото вятърът се опитваше да му я отнесе.

– Вие ли сте Дери Хорн? – извика той.

Хорн му отговори, че е точно така.

Шофьорът подкара колата и спря до Хорн и Шембо.

– Много съжалявам, че ви безпокоя, мистър Хорн – каза човекът с шапката, – но не бихте ли се върнал за минута в пътническото бюро? Очевидно служителите нещо не са догледали при попълването на документите ви. Мисля, че е станало, защото ще спрете замалко на планетата Криу'н Дич.

Произнесе тези думи през зъби, сякаш искаше да каже: „Нали знаете какво става при оформянето на документите.“ Хорн сърдито вдигна рамене и понечи да се качи в колата.

– Съжалявам, капитан Шембо, нямам намерение да се бавя. Ще се върна сам на кораба ви, когато недоразумението се уреди.

Шофьорът отвори вратата, учтиво излезе от колата и застана до нея с ръка върху дръжката. Но внезапно застина като парализиран с широко отворени от ужас очи. Хорн отлетя назад от силен удар в рамото.

Шембо с неговата чудовищна сила го беше блъснал с ръка. В другата държеше пистолет, насочен към двамата непознати.

– Всичките му документи са наред! – изсъска през зъби. – Май сте много богат, мистър Хорн. Мисля, че тези...

Той произнесе една дума, която Хорн не разбра. Вероятно беше криундичка ругатня. После продължи:

– Тези типове се опитаха да ви отвлекат за пари. Вървете към кораба. Тичайте!

ГЛАВА XII

Шембо пое положението в свои ръце, затова първият импулс на Хорн беше да му се подчини, но сетне се стегна.

– Не! Имам по-добро предложение. Какво ще стане да ги вземем с нас, както те искаха да направят с мен? Ако нямате нищо против, разбира се.

Той погледна Шембо. Капитанът се усмихна криво.

– Щом искате, това е добра идея. Можете ли да управлявате тази машина?

– Ще им заповядаме да излязат и да вървят пеш – вдигна рамене Хорн. – Те трябва да вървят като нас.

– Добре.

Шембо насочи пистолета към шофьора.

– Ей, ти... върви заедно с приятелчето си!

За момент Хорн помисли, че шофьорът ще рискува и ще се опита да избяга, но после сякаш размисли и се подчини.

Дери заповяда на двамата да вървят към кораба пред тях. Това не беше никак лесно, обаче за щастие наблизко нямаше никого, за да задава въпроси, освен членовете на екипажа, на които обясниха накратко ситуацията.

Те поставиха неохотно двамата похитители с гръб към кораба. Шембо извика пет-шест яки момчета – тук изглежда екипажът беше по-многоброен, отколкото на корабите, с които Хорн беше пътувал – да ги пазят, после свали пистолета.

– Всичко е наред – произнесе Хорн с най-сериозния тон, на който беше способен. – Отначало искаме да узнаем имената и фамилиите ви.

Шофьорът погледна бившия си пътник, който изглежда беше шефът. Той не каза нищо, само кимна, сякаш очакваше, че шофьорът ще направи нещо. Но онзи само леко поклати глава и за голямо учудване на Хорн пътникът удари шофьора в брадата. Когато пазачите скочиха, за да се намесят, той вече се беше проснал на земята.

Миг по-късно редом с него се свлече и пътникът. Преди да падне, раздвижи долната си челюст и това движение обясни на Шембо много неща. Той пхна ръка в устата му с недоволно мърморене.

– В зъба му е имало отрова – обясни на Хорн. – Това не е добре. И двамата са мъртви.

В същия момент Хорн ясно разбра, че тези хора са се заинтересували от него, защото той от своя страна се е заинтересувал от съдбата на Ларс Талибранд.

Внезапно му се поиска да е познавал рижия мъж още приживе.

Какво би направил Талибранд в тази ситуация? Е, навярно щеше да знае какво трябва да се направи. Та той е познавал работата си, а Хорн – не. Ако положението беше същото, в което се е намирал и Талибранд, Дери беше длъжен да изясни всичко или да умре.

Каза на Шембо, че трябва да вземат от труповете всичко, което би разкрило самоличността им, и да ги оставят там, където са. Нека за тях се погрижат нюхолмците. А той иска да замине за Криу'н Дич.

* * *

По време на пътуването Хорн проучи нещата, изети при обиска на двата трупа. Откри истинско съкровище.

Документите им доказваха, че те са били агенти по вноса и износа от Мансплейн – една от близките планети. Имената им бяха Уд и Кавелгрейк. Уд беше главният.

Хорн остави документите настрана и разгледа другите им вещи. Парите взе – макар да бяха само няколко стотин, все пак можеха да му потрябват.

Много важни бяха три делови писма.

В едното се съобщаваше, че на Нюхолм пристига товарен кораб с андроиди, сетне стоката трябва да замине транзит за Земята. Това се наричаше „обикновената процедура“. Писмото беше късо. Хорн прекопира подписа и зачете следващото.

Тук откри нещо. Адресирано беше от столицата на Нюхолм, която току-що напусна. Проклятие! С удоволствие би отишъл да види кой е този Кайер, който беше подписал писмото. Там пишеше: „Научихме, че младежът, който се казва Дери Хорн и твърди, че е от семейството Хорн, производители на роботи, има намерение да замине на 4.4.008 от Нюхолм за Криу'н Дич с криундички кораб, командван от капитан Шембо. Във връзка с това, че споменатият Дери Хорн е замесен в обстоятелствата около смъртта на Ларс Талибранд, а по-късно уби един от нашите агенти, ние трябва да го арестуваме. Нали Талибранд беше от Криу'н Дич. Трудно е да се предположи, че Хорн ще ни причини сериозни неприятности, но бихме искали да вземем съответните предпазни мерки. Според мен лесно ще го арестуваме.“

Хорн се намръщи, че го наричаха „младеж“, и се захвана с третото

писмо. То бе от по-раншна дата, преди единадесет дни. Също беше късо: „Повече не бива да се тревожите за криундичкия проблем. На Земята ще разберат за това твърде късно.“

Хорн остави писмото и се замисли.

По всичко изглежда, цялата история можеше да се сведе към един общ знаменател. Талибранд е поверил документа си за гражданство на андроид. Този, който обясни на Хорн какво представлява Гражданинът на Галактиката, също бе андроид. Уд и спътникът му, агенти по внос и износ, се занимаваха с търговия на андроиди...

Каква всъщност е работата? Хорн си представи огромна междузвездна организация на андроиди престъпници, които си разменят съобщения.

Възможно ли е?

Не! Тази мисъл беше смешна. Отново се върна на първия вариант, на факта, на който се спря в началото – че Талибранд е поверил документите си на Дорди.

Но можеше и да не е така.

Та това също беше смешно! Ако Талибранд е проследил заговор на андроиди, Дорди никога нямаше да даде документа на човек и да го подтикне да продължи работата на Ларс.

Пак измъкна от джоба си портфейла от метална тъкан и прелисти страниците на книжката, запълнени с печати. Слаб шум в коридора го накара да застане нащрек. Бързо скри сивия портфейл. След късо почукване Шембо влезе в стаята.

Увиснал във въздуха, мъжът спокойно се усмихваше на Хорн.

– Вие не сте такъв, какъвто очаквах – изрече без предисловия той. – Казаха ми, че ще карам богат и разглезен младеж. Помислих, че през този рейс всички ние ще ви прислужваме като андроиди. Нали не е така?

– Не е – усмихна се Хорн. – Също както говорехте за андроидите – за моето семейство е по-добре да си има работа с роботи. Тези, които сега се намират в трюмовете на вашия кораб, са направени във фабрики-те на дядо ми.

Шембо бавно кимна. Движението се предаде на тялото му и близо минута той се клатеше във въздуха като огромно махало. Още повече усложни люлеенето, изваждайки пакет цигари от джоба си. Предложи и на Хорн.

– И защо пътешествате?

Хорн се поколеба. Шембо направи много за него. Очевидно никога не си е имал работа с хората, свързани с Ларс Талибранд. Но ще е по-

сигурно, ако се придържа към първоначалната легенда.

– Дядо ми иска аз да наследя бизнеса му – отвърна той, вдигайки рамене. – Само че не ми харесва особено да седя зад бюрото и да смятам. Обясних му, че искам да се погрижа за износа. Затова той ми нареди да предприема това пътуване и да огледам всичко лично.

– Така, така – Шембо се обви в гъст облак дим. – И далеч ли отивате? По-далеч от Криу'н Дич?

– Може би по-далеч, а може би и не. – Хорн реши да пусне въдица. – Беше ми интересно да замина от Земята в Космоса, за да разбера откъде идват андронидите, които получаваме от търговията си. Спомням си, веднъж дядо каза, че с удоволствие ще започне и изработката на андрониди.

Шембо се изхили.

– Няма да може да го направи – откровено каза той.

– Вероятно. Поне аз никога повече не съм чувал да се говори за това.

Капитанът протегна ръка с два кръстосани пръста.

– В търговията с андрониди всичко е абсолютно стабилно. Хората, които се занимават с това, знаят какво правят и никой освен тях не може да се намеси в тази работа.

– Навярно е така – съгласи се Хорн.

Той се намръщи. Разбира се, това не беше опит да се наруши монопола, за който Талибранд е получил гражданство на всички тези планети, или пък може би беше именно така? И, най-сетне, доколкото успяваше да събере късчетата, които му бяха известни, в една обща картина, всички светове, участващи в търговията с андрониди, ги използваша като разменна монета, а дори и като мито. Като окончателен получател на андронидите, Земята ще бъде единствената потърпевша, ако монополът внезапно повиши цената, но тя е достатъчно богата, за да се справи сама с това.

И все пак работата на Талибранд в някаква степен се отнасяше до андронидите и информацията, с която той разполагаше, беше толкова опасна, че са го преследвали и убили.

– Шембо, на кораба си сега превозвате около една трета от роботите, които са докарани от Земята. Какво е станало с останалите?

Капитанът се втренчи в него.

– Та нали вие сте човекът, който трябва да знае! Това е ваш бизнес, а не мой.

Хорн осъзна, че е изгърсил глупост, и се опита да замаже

положението.

– Ще се изразя по-точно. Само исках да зная какво е съотношението на роботите на различните светове. От Земята до Нюхолм за един андроид дават осем робота. Вие докарахте много андроиди, но взехте сравнително малко роботи. – Той се поколеба. – Разбира се, и това струва нещо, ала...

– А, сега ми стана ясно. – Шембо вдигна вежди. – Във външните светове, далеч зад Криу'н Дич, андроидите са добри и евтини. Разбирате ли? А роботите, обратно – колкото по-далеч от Земята, толкова са по-скъпи, цената им надвишава тази на андроидите. Естествено ние също изработваме роботи, но те са много по-лоши от докараните от Земята. Вашите са много по-добри. И колкото по-далеч, толкова са по-скъпи.

Разбира се, това беше съвсем ясно.

Ако андроидите идваха отнякъде зад Ърсуърлд, тогава варирането в цената им беше много логично. Върху нея влияеха и загубите, за които говореше Диз, като гледаше свитите под дъжда фигури. Колкото по-далеч трябваше да се транспортират, толкова загубите бяха по-големи и толкова по-скъпи ставаха андроидите.

Шембо многословно описа положението и обясни колебанията в цените на пазара. Хорн го слушаше с половин ухо.

Талибранд е получил званието Гражданин на Галактиката на Криун'н Дич. Безспорно това е станало официално и правителствените служители вероятно ще могат да му разкажат защо го е получил.

ГЛАВА XIII

– Не, не мога да ви отговоря защо дадохме на Талибранд това звание – студено изрече Съветникът на честта. – Бих искал да зная защо ми задавате такива безсмислени въпроси!

Братвин беше много дебел, среден на ръст мъж. Беше се излегал във високо, подобно на трон кресло от черно и жълто естествено дърво, тапицирано като че ли със синя животинска кожа.

Носеше черна туника, дълъг черен брич, пристегнат в кръста с позлатен колан, кожените му ботуши стигаха до прасците. Английският му беше великолепен, макар и със същия акцент като на Шембо.

Хорн усети, че почервява под резкия поглед на Съветника на честта. Беше съвсем безпомощен. От самото си пристигане на Криу'н Дич се чувстваше изгубен, защото тук среща наистина чужд свят. В сравнение с него Нюхолм беше почти провинция на Земята, с малки разлики. Но тук...

Братвин насмешливо наблюдаваше Хорн, който разглеждаше залата. Дери забеляза жени в дълги бели дрехи. Много от тях бяха млади и миловидни. Мъжете бяха облечени почти като Братвин. Изглеждаха помъжествени и по-силни, отколкото Хорн в неговия земен костюм. Ниски тавани с масивни греди, стени от изсечени каменни блокове с тесни прозорци, твърдят под постлан с животински кожи – всичко това придаваше на помещението варварски вид.

Той повиши глас, за да бъде уверен, че всички в залата ще го чуят, погледна Братвин право в очите и произнесе:

– Нима за вас не е важно да разберете защо беше убит един от Гражданите на Галактиката?

– Какво?

Братвин се напрегна и изправи гръб в креслото. Втренчи се в Хорн.

В същия миг прозвуча отчаян вик.

– Какво казахте?

Сред присъстващите, които знаеха английски, се разнесе бърз шепот, последван от възбудени викове.

Братвин ги погледна строго, призовавайки ги към тишина.

– Доказателства! – извика той.

– Дойдох от Земята на Нюхолм, защото и Талибранд е дошъл на Земята от Нюхолм – предпазливо започна Хорн. – От Нюхолм заминах за

Криун'н Дич, защото и Талибранд е дошъл на Нюхолм от Криун'н Дич. Знам го, понеже имам ето това.

И той, без да бърза, извади портфейла на Талибранд.

Братвин веднага стана, изтръгна портфейла от ръцете му и сведе поглед. Когато отново вдигна очи, гледаше не Хорн, а събралите се в залата хора.

– Вън! – заповяда той.

Сетне произнесе няколко думи на резкия криундички език. Дери вече беше научил много неща от Шембо, за да разбере, че не е нужно Братвин да повтаря заповедта си.

Скоро останаха сами в огромната зала, където гласовете им гръмко ехтяха, и потупвайки портфейла, Съветникът замислено погледна Хорн.

– Вие сте почти юноша.

Дери не се опита да отрече този факт. Братвин стана и слезе по няколкото стъпала от площадката, на която стоеше креслото му. Заразхожда се напред-назад из залата.

– Е, добре – каза най-сетне, – пристигнал сте тук, както обяснихте, за да разберете къде отиват роботите, които продава вашето семейство. Изгубихте десет дни, за да измолите аудиенция от мен, а аз непрекъснато я отклонявах, защото не исках да си пиляя времето за високопоставени глупци от Земята. Този свят много се различава от вашия, младежо. При вас всичко идва практически от само себе си: машините, андронидите, роботите, всичко. А ние тук трябва да работим. Сами движим живота на нашата планета. Не разчитаме единствено на зъбните колела, електрическите вериги и синьокожите хора. Това означава, че си имам и друга работа, освен да водя безполезни разговори и да сипя цветисти комплименти.

Обърна се и погледна Хорн право в очите. Сетне протегна ръка със снимката на Талибранд, така че ъгълчето ѝ сочеше в гърдите на младежа.

– Защо, дявол да го вземе, не казахте веднага причината за пристигането си тук?

– Защото Талибранд беше убит – рязко отговори Дери, – защото онези, които го убиха, се помъчиха да убият и мен на дуел на Земята, а на Нюхолм се опитаха да ме отвлекат, понеже Талибранд умря и не успя да довърши работата си и убийците му искаха да се уверят, че никой няма да я довърши.

– Може би вие искате да я довършите? – учудено подхвърли Братвин.

– Искам да се опитам. Но все още не знам какво изобщо представлява тя. Помислих си, че съм длъжен да посетя планетата, където му е даден този документ. – Хорн кимна към сивия портфейл. – И всичко да си изясня.

– Трябва да излезем оттук – каза внезапно Братвин. – Мисля, че се налага да се настаним по-удобно и да поговорим.

Изрече къса заповед и незабавно се появи девойка в дълга до земята дреха. Братвин произнесе нещо на криундички.

– Добре, засега ще приключим днешната аудиенция – обърна се към Хорн, след като привърши с нарежданията. – Да вървим в моя работен кабинет. Там ще пийнем нещо, а после вие ще ми разкажете цялата история.

Работният му кабинет се намирал в другия край на сградата. Беше малък, стените му бяха изградени от същите каменни блокове като на залата. Цялата мебелировка се състоеше от груба дървена маса и няколко неголеми стола, запълващи почти цялото пространство. Покрай стените висяха лавици с книги, някои от които докарани от Земята. Девойката донесе кана и две чаши и наля в тях кисела на вкус напитка.

– Това питие ни направи такива, каквито сме. – Братвин почти се смееше. – Бирата на Криу'н Дич е силна, каквито сме и ние, криундичанците. За ваше здраве!

Хорн отпи малка глътка. Сетне Братвин се облегна на стола и скръсти нозе.

– Цялата история – заповяда той – и колкото се може по-подробно!

Когато Дери свърши, в очите на Съветника беше застинал объркан израз.

– Защо е отишъл на Земята? – промърмори той. – На Криу'н Дич щеше да бъде в безопасност! Когато беше тук при второто си пътуване, нищо не спомена за опасността, която го грози.

– Вие познавахте ли го лично? – попита Хорн. – Много бих искал и аз да го познавам.

– Ларс и брат му Джен са ми далечни роднини. Ще изпратя да повикат брата на Ларс. Хубаво ще е веднага да му съобщим за смъртта на брат му, преди да го научи от хорските приказки. Още една чаша бира?

Хорн покри чашата си с ръка и отрицателно поклати глава.

– Сега можете ли да ми кажете с какво се занимаваше Талибранд?

Братвин вдигна рамене.

– Не зная. Мога само да ви кажа защо му дадохме това звание. Държахме името и външността му в тайна, за да си върши работата

спокойно. Талибранд ми предостави доказателства, че големият син на едно от знатните семейства е отвлечен от престъпници и завистливи конкуренти. Ларс организира издирване на юношата, намери го и същевременно откри, че са отвлечени и други деца. Плащали са на някакъв безсъвестен търговец да прави това. Децата откарвали далеч, още по-далеч от Ърсуърлд, и там ги боядисвали в синьо.

– Там са ги подготвяли и са ги изпращали при другите андроиди, така ли?

Хорн се наведе напред, без да диша, а мислите се носеха в главата му като вихър. Братвин го погледна с уважение.

– Точно така! Но Ларс Талибранд не спря дотук. Опита се да разследва докрай тази ужасна история. Той откри множество отвлечения на различни планети и в някои случаи дори успя да върне децата на родителите им. Отвлеченията толкова объркаха нашия Съвет, че дори бяхме склонни да забраним търговията с андроиди. По-добре така, отколкото непрекъснато да пропускаме тази стока през Криу'н Дич. Откъде можем да бъдем сигурни, дали това са андроиди или човешки деца? Но Ларс и брат му уверено твърдяха – или поне брат му, както си мисля, – че подобни случаи са сравнително малобройни, защото отвлечането на деца и превръщането им в андроиди не би могло да остане незабелязано от другите хора. Освен това ние сме много зависими от митата и данъците, които получаваме от посредниците на търговците, макар на мен лично това съвсем да не ми се нрави. Все пак земните хора и самата Земя са местоназначението на повечето андроиди. Ала те вероятно го възприемат другоаче.

Хорн бавно поклати глава.

– Срещал съм андроиди, които ми харесваха повече от някои хора от собствената ми раса. Да, точно така, както вие вече казахте, без тяхна помощ аз нямаше да осъществя пътуването си. – Сетне се намръщи. – Струва ми се странно, че децата са изчезвали по този начин и това не е предизвикало тревога сред обществеността.

Братвин тъжно се усмихна.

– На вас, човек от Земята, това ви се струва невъзможно, но...

Той протегна ръка и вдигна от пода до стола си череп от жълта кост с широко отворена челюст. От края на муцуната до тила беше дълъг колкото човешка ръка.

– Това е череп на див звяр, който застрелях преди две години в собствените си владения – сухо продължи Братвин. – Той уби дъщерята на един от моите хора, момиче на дванадесет години. Вие сте имали твърде

много време, за да направите Земята такава, каквато е, Хорн, а нашият свят и днес още е див.

– Значи изчезналите деца...

– Също толкова вероятно е да са станали жертва на диви зверове, както и на хищници в човешки образ.

– Разбирам ви – замислено изрече Хорн. – Това обяснява странната връзка с андроидите, която като червена нишка преминава през всички произшествия, последвали смъртта на Ларс Талибранд. Споменах за това в разказа си. Безспорно андроидите са знаели с какво се занимава той.

– Безспорно! Чувал съм самият Ларс да казва, че ще успее да установи, че точно те са отвлечени от родителите им човешки деца, а не са създадени в една от химическите фабрики.

– А къде се изработват другите андроиди? Приятелят ви Ларс дали ви е казал?

– Това е странен въпрос. – Братвин се намръщи. – Не, не ми е казал. Колкото по-малко си имам работа с търговците на андроиди, толкова по-добре се чувствам. Изобщо не ме интересува на кой от световите се намира тази infernalна, адска, магьосническа кухня.

Върху въпроса за произхода на андроидите отново падаше мъгла.

Хорн се опита да налучка:

– Не разбирам защо ги правят толкова далеч извън познатите системи, а оттам ги карат на Земята? Защо техните производители не са построили фабрики тук или дори на Нюхолм, щом не искат да живеят на Земята?

– Що се отнася до нашия свят, мога да ви отговоря. Ние не искаме да си имаме работа с тази търговия повече, отколкото е необходимо. Смятам, че и на останалите светове мислят по същия начин. Има нещо неестествено да гледаш хора, които живеят, мислят, хранят се, спят и боледуват, ала са създадени в резултат на някакъв изкуствен процес. Те са хора във всички отношения, с изключение на едно.

– И какво е то?

– Андроидите са стерилни. Да, дори е установено, че мръсниците, които са отвлечали децата, са правели стерилни жертвите си, за да бъдат еднакви с останалите андроиди.

Девојката, която им беше донесла бира, се върна и тихо каза нещо на Братвин. Съветникът бързо отговори, стана и погледна Хорн.

– Братът на Ларс е тук. Като получил съобщението, веднага дошъл, за да поговори с вас.

Хорн също стана, щом Джен Талибранд влезе. Беше учуден, като видя толкова различен от Ларс мъж.

ГЛАВА XIV

Джен Талибранд беше висок, с дълго лице и тъмни, близко разположени очи под черни вежди. Не само тялото, но и ръцете, и краката му бяха дълги. Грижливо сресаните му тъмни коси се къдреха на тила му.

Дрехите му бяха със същата кройка като на Братвин, но с по-богати украшения от златни нишки върху черния фон, а и коланът му бе украсен със скъпоценности. На показалеца на дясната му ръка имаше пръстен, вместо ботуши носеше ниски обувки с токи, обсипани със скъпоценни камъни.

Ръката, която протегна за поздрав, беше мека и малко влажна. Главът му бе тих, говореше английски почти толкова добре като Братвин.

– И така, сър, вие сте човекът от Земята, който е проявил такава грижа за съдбата на моя нещастен брат и дори сте пристигнал тук, за да ми съобщите за смъртта му. Благодаря ви, макар че вашата вест, разбира се, е ужасна.

– Седни, Джен – тихо каза Братвин, – и не се опитвай да се правиш, че си дълбоко потресен.

Джен Талибранд се огледа, ясно се виждаше, че устните му ей сега ще изрекат ругатня.

– Наистина. Очаквах това, защото Ларс често поставяше на карта живота си, откогато толкова глупаво се замеси в този проблем, мъчейки се да го реши.

Седна на стола, скръсти нозе и се облегна. Сетне взе чашата с бира, която му поднесе девойката.

– Разкажете ми как е станало – помоли той. – Вероятно е било на Земята, защото вие сте оттам.

Хорн кимна и накъсо му разказа. Когато завърши, Джен поклати глава.

– Предупреждавах го, но той не ме слушаше. Ако беше последвал съвета ми, щеше да си живее мирно и тихо в имението си.

– Може би щеше да живее – избоботи Братвин, в гласа му звучеше сарказъм, – но не мирно.

Хорн разглеждаше лицето на Талибранд, като безуспешно се опитваше да прочете по него истинските му чувства.

– Ларс по-голям или по-малък брат ви беше, мистър Талибранд?

Нещо в него се обърна, преди да получи отговора.

– Той беше три години по-малък от мен и за ваше сведение не „мистър“, а „съветник“. Аз съм Съветник на честта.

Хорн се изкашля.

Талибранд стана.

– Утре ще направим помен за брат ми. Вие не познавате семейството ни, мистър Хорн.

Той подчерта думата „мистър“ по начин, чието значение не убягна на събеседника му.

– Тук не е прието да правим помен, като каним странични хора, само семейството и близките приятели, които е споменал починалият, проявявайки последната си воля. Брат ми, естествено, не е оставил никакви наставления, поне в последно време, когато си беше тук, между пътешествията от планета на планета, но съм сигурен, че би искал и вие да присъствате.

Тъмните му очи мрачно горяха.

Хорн погледна Братвин, но той не му направи никакъв знак. „Сега вече е невъзможно да отклоня поканата“ – помисли си той.

Стана, поклони се и отговори официално:

– Това ще бъде чест за мен.

С крайчеца на очите си забеляза, че Братвин му кимна, съгласявайки се.

* * *

– Поканен сте за тази нощ и можете да останете, колкото искате – каза Джен Талибранд.

Той смяташе, че съгласието на госта се разбира от само себе си. Заповяда на двама от слугите си да вземат багажа на Хорн от хотела, където се беше настанил след пристигането си на Криу'н Дич.

Сетне го покани в разкошния си автомобил. Този модел беше модерен на Земята преди две години, но откакто беше пристигнал, Хорн не видя на Криу'н Дич нищо, което можеше да се сравни с тази кола.

– Според мен Съветник Талибранд хич не е беден – отбеляза Дери.

– Може и да не е най-богатият на Криу'н Дич – отговори Братвин, – но прадядо му е бил достатъчно далновиден да построи космодрум върху част от владенията си. Затова семейството му, макар и не най-заможно като земевладелци, е най-богатото във всички други отношения в този свят.

Това обясняваше много неща.

Автомобилът тихо се носеше по градските улици.

Въпреки че градът беше най-гъстонаселеният на планетата, Хорн едва ли можеше да го смята за град. Пътуваха покрай космодрума. От току-що пристигнал кораб разтоварваха андроиди, те вървяха вкупом по летателното поле, сетне ги затвориха в оградена площадка.

Нима мнозина от тях са хора? Тази мисъл терзаеше Хорн. Нищо чудно, че Ларс Талибранд е бил удостоен с такава чест, защото е открил ужасната истина.

– Според мен, Съветник, това е част от вашето семейно състояние, нали? – попита той.

Талибранд, който седеше удобно облегнат отстрани, кимна.

Пътуваха по разнебитен път, не особено подходящ за подобен автомобил, през гори и поля, разорани от бедни арендатори, които използват впрегатен добитък. На други работеха скъпи роботи, подготвяйки почвата за новата реколта. Всички тези поля принадлежах на семейство Талибранд.

Вече се беше стъмнило, когато приближиха къщата. Тя беше дълго каменно здание с дървен покрив. Около нея се простираха градини, които напомниха на Хорн собственото му семейство и предизвикаха у него чувство на все по-засилваща се носталгия.

– Ще вечеряме един час след настъпването на тъмнината – му обясни Талибранд.

Влязоха в къщата.

– Моля да вечеряте с нас. Слугите ми са на ваше разположение. Те ще ви заведат в стаята ви. Вероятно багажът ви още не е пристигнал от града, но всичко, което намерите в стаята, е на ваше разположение.

Помещението бе много по-комфортно, отколкото всички други, които беше виждал досега на Криу'н Дич. Намери криундички костюм и за миг се поколеба, преди да го облече. Предпочиташе да си остане в земните дрехи. Тъкмо се облече и на вратата тихо се почука.

„Сигурно слугите на Талибранд са донесли багажа ми от града“ – предположи той и извика:

– Влезте!

На прага застана една жена, не, почти момиче. Бързо се шумгна в стаята и веднага затвори вратата. Опря гръб на нея и го погледна така, сякаш това й струваше огромно усилие.

Хорн беше твърде поразен, за да направи нещо повече, освен просто да я гледа.

След малко обаче тя се стегна и приближи до него.

– Моля да ме извините за нахълтването ми – изрече тя с

напрежение, което го учуди, – но бях длъжна да дойда.

– Никога не съм имал нещо против, когато при мен са нахълтвали красиви момичета – глупаво отговори Хорн. – Може би искате да седнете?

Посочи едно от креслата.

– Не, страх ме е да остана. Ако Джен разбере, че съм идвала тук, много ще се ядоса. Наричат ме Мода Талибранд. Наистина ли сте дошъл тук да съобщите за смъртта на Ларс?

В гласа ѝ прозвуча настойчива молба. Хорн се поколеба.

– Мода Талибранд – повтори той. – Тогава сте сестра на Ларс?

– Не. – Тя с гордо движение отметна глава. – Аз съм неговата вдовица.

Известно време Хорн асимилираше тази новина. Тя чакаше нетърпеливо, хвърляйки страхливи погледи към вратата, когато отвън се чуваха стъпки. Най-сетне не можа да издържи мълчанието и помоли:

– Ако обичате, отговорете ми!

– На вас ще кажа – бавно произнесе Хорн, – ако обещаете да не ме издадете, че дойдох тук не само за да съобщя за смъртта на Ларс, а и за да проверя дали не мога да продължа неговото дело. От моя страна е твърде дръзко, нали? Наистина не познавах вашия съпруг приживе. Ала откакто умря, го опознах много добре. Сега бих искал да се опитам да завърша делото му.

Тя го погледна, горната ѝ устна трепереше. Понечи да каже нещо, но после се обърна и изхвъркна от стаята.

Хорн я видя отново на следния ден.

На вечеря тя не се появи на масата, на следния ден обаче по време на устроения от Талибранд обед седеше в единия край на дългата дървена маса в голямата зала. Беше облечена в черно, с черна лента в косите. От време на време вдигаше поглед и поглеждаше стола, драпиран в черно, който стоеше в другия край на масата.

Според Хорн обедът беше по-скоро предлог да се напълнят стомасите на гостите и да се изпият огромни количества бира, отколкото да се почете паметта на загиналия Ларс Талибранд. Джен произнесе реч, в която превъзнасяше добродетелите на брат си, но личеше, че думите не излизат от сърцето му. Братвин вероятно беше дошъл на помена като член на семейството – нали каза, че е техен далечен роднина. Той говори по-добре, но твърде дълго. Нетърпеливите слушатели – това бяха главно силни, набити младежи и мъже на средна възраст, както и няколко по-възрастни, които през цялото време си поплакваха – бързаха

да се върнат към бирата.

Един мъж, чийто син бил отвлечен и го продали като андроид, скочи и удари с юмрук по масата, отрупана с празни чинии, чаши и купи. Сетне се покачи отгоре и опря ръце о бедрата си.

– Ларс Талибранд – изрева той, – щом тези пияни идиоти не могат да кажат за теб най-доброто, тогава ще го направя аз! Те седят, наливат се с бира и поглъщат месото, без да мислят защо всъщност са тук!

Хорн седеше до Братвин и той тихо му обясни кой е говорещият и какво говори. Джен Талибранд бавно стана. Лицето му потъмня.

– Каква бира? – рязко попита той. – Какво месо? Чий дом и чие гостоприемство не зачитате?

Човекът върху масата го погледна отгоре надолу и се усмихна.

– Не се опитвайте да ме измамите, Джен Талибранд. Вие се радвате, че брат ви е мъртъв, защото беше по-свестен от вас.

– Ще бъде по-добре да се махнете отгук – посъветва Братвин с тих глас Хорн. – Може да стане бой.

Действително Джен Талибранд също скочи върху масата и заповяда на слугите си да му хвърлят меча. Сетне се нахвърли срещу човека, който го оскърби. Някои от присъстващите се смееха и се радваха на предстоящия бой, други напускаха залата.

Макар че Хорн не се смяташе за страхливец, все пак последва съвета на Братвин и придружен от него, излезе.

– До довечера стойте в стаята си – намръщено му препоръча Съветникът. – Положението може да се влоши. Джен Талибранд никак не е любезен, а понастоящем има на разположение една малка армия.

Хорн се обърна – вратата на голямата зала се разтвори и вътре нахлу група сражаващи се хора. Дери ускори крачка.

Отначало помисли, че е сбъркал стаята, когато най-сетне се добра до нея, защото в креслото седеше сгърбена фигура в безцветна дреха и нещо мърмореше с тих старчески глас. Той се извини и понечи да излезе.

– Моля да ми простите, мистър Хорн – изрече старицата, – но трябва да поговоря с вас. Длъжна съм да ви разкажа за моя син. Ларс е моят син. Той е мъртъв, нали?

Тя се опита да стане от креслото. Най-после успя и за пръв път лъч светлина падна върху лицето ѝ. Безкрайно учуден, Хорн забеляза, че лицето на майката на Ларс Талибранд е синьо.

ГЛАВА XV

– Моля ви! – с жалостив глас произнесе жената. – Аз съм много стара, но не съм луда.

Хорн бавно отиде до кревата, седна на крайчеца и погледна жената. Тя пак се отпусна в креслото и затвори очи.

– Нищо не съм казал, бабо – промърмори Дери. – Обяснете ми всичко.

Старицата говореше бързо, объркано, понякога се повтаряше, но разказът ѝ освети много неща.

Берг Талибранд, бащата на Джен и Ларс, бил страстен мъж. Когато след раждането на Джен жена му се разболяла, той отишъл на космодрума и си взел жена андроид.

Тук нещо изискваше обяснение. Хорн никога преди не беше виждал андроида жени. Докато се опитваше да се оправи в тази объркана история, разказана от старицата, най-после разбра, че съществуват андроида жени, които стигат само до Криу'н Дич. На Земята не ги изпращат никога и при никакви обстоятелства.

След като си взел жена андроид, която вероятно също била стерилна, както и андроидите мъже, Берг Талибранд отначало се забавлявал с нея. После, колкото и да е странно, хлътнал още повече. Другите смятали това за неестествено – така му обяснил един суеверен далечен роднина на семейството. Той съзрял възможност да получи властта в ръцете си и по някакъв начин да преметне Берг.

Историята била потулена. Берг обезумявал при мисълта, че са го проклели и не е надарен с невероятната сила да създава деца. Най-сетне окончателно полудял.

По това време Джен вече бил достатъчно голям, за да встъпи във владение на имотите и да преследва паразитите, живеещи за сметка на баща му. И Ларс, неговият полубрат, също пораснал дотолкова, че да му попречи да изгони старата жена андроид, която всъщност била негова майка, защото тя вече му била разказала историята. Когато Ларс научил за съдбата на онзи човек, който днес там, в голямата зала, оскърби Джен след обедата, естествено намерил обяснението. Майка му не би могла да бъде андроид, тя би трябвало да е нечия дъщеря, отвличена от някого, и това бе причината, която го гонеше от планета на планета да преследва търговците на андроида. За да се обогатяват, те отвличаха човешки

деца.

Макар че Ларс охотно и открито признавал старата жена за своя майка, срещу този факт говорели две обстоятелства: първо, психиката ѝ била като на другите андроиди и както самата тя казвала, дори не си мислела да стане „човек“. Освен това синият цвят на кожата ѝ непрекъснато предизвиквал отравяне на протеиновите молекули, което било невъзможно да се излекува. Второ, Джен нямал особено желание мнимият му брат да разправя наляво и надясно, че всъщност е незаконороден.

Следователно никак не е странно, че е ненавиждал брат си.

* * *

Внезапно вратата се отвори широко. Хорн изплашено скочи и се обърна – там стоеше Джен Талибранд с меч в ръка. Дишаше тежко, изпотеното му лице беше изпоцапано. Кръв капеше от левия му ръкав и се стичаше по тилната страна на дланта му.

Той си пое дълбоко въздух и заговори.

Каза нещо на криундички на старицата, а тя вдигна ръце да закрие лицето си и се олюля, разтърсвана от внезапни ридания.

Най-сетне, цялата в сълзи, отговори на повторения много пъти въпрос, чийто смисъл Хорн почти разбра.

Талибранд се изплю на пода.

– Значи ти, земен плъх такъв, също злоупотребяваш с гостоприемството ми, пъхаш си носа в семейните ми работи, душиш по всички ъгли и подкупваш слугите ми, а?

Старицата отговори, че тя доброволно е разказала на Хорн всичко, и лицето ѝ се изкриви от дива ярост.

– В такъв случай ще те довърша – простена Джен. – Твърде дълго позори семейството ми!

Вдигна меч а си и удари.

Хорн беше дълбоко потресен.

Талибранд изглежда също беше потресен, защото бавно отдръпна меч а, сякаш изплашен от деянието си.

– Позорът на баща ви е нищо в сравнение със срама, който ще падне върху вас – глухо произнесе Хорн.

Талибранд се обърна към него.

– Че съм убил андроид?! – Сетне сякаш дойде на себе си. – Е, и какво? Каквото и да твърди моят фалшив брат, за целия свят тя беше андроид, а не човешко същество. Ще се погрижа никой да не твърди обратното.

– Как? – попита Хорн саркастично. Учуди се на собственото си спокойствие. – Какво, и мен ли ще убиете също тъй безжалостно, както и майката на брат ви? Побързайте! Рано или късно онова, с което се занимавате, ще излезе на бял свят, тъй както го научих и аз.

Искаше да продължи, но резките му думи вече оказаха своето въздействие. Талибранд се изпълни със студена ярост.

– Тогава да вървим. Ще ви дам меч. Казаха ми, че умеете добре да го въртите. Наскоро сте убил един от нашите агенти. Но той беше мекошав земен плъх като вас. Искане ми се да разбере дали ще надвиете човек от Криу'н Дич.

Хорн едва чу последните думи.

„Един от нашите агенти!“

И тъй, ако Ларс Талибранд е бил преследван от убиец, тогава брат му е работил ръка за ръка с него.

Джен бързо тръгна пред него по коридора към голямата зала. Оттам се носеха викове и звуци на сражение, прозвучаха и отделни изстрели.

– Ето там има меч!

Гласът на Талибранд наруши мислите на Хорн. Този меч беше малък в сравнение с неговия, който използваше при дуели на Земята. Той беше предназначен да сече, а не да пробоща, но нямаше друг избор. Нямаше го Двойния шампион.

Хорн се огледа, за да запомни обстановката. Сетне скочи и се приземи на широко разтворени крака право пред Талибранд. Грабна от пода меча за ръкохватката.

Миг по-късно вече яростно и упорито се биеше за собствения си живот.

Хорн забеляза мярналото се учудено изражение по лицето на противника си – той беше обърнал внимание на изкуството, с което „земният плъх“ владееше оръжието. В следващия миг вече се защитаваше от яростната атака, не виждаше и не чуваше нищо друго, освен блясъка и звъntenето на мечовете.

Принуден да се отбранява, Хорн се подхлъзна и падна. Задъхвайки се, отново стана, преди измореният Талибранд да успее пак да удари.

Проведе бърза контраатака и принуди Талибранд да отстъпи десетина крачки. Сетне Джен отново кръстоса своя меч с неговия. Хорн почувства тласък в рамото. Опита се да извади Талибранд от равновесие, но не успя. Беше много по-лек и макар че от заминаването си от Земята беше станал доста по-силен, все пак не чак толкова, колкото Талибранд.

И това се прояви точно сега.

Освободи острието на меча и се извъртя, за да избегне удара на Талибранд. Обърна се и забеляза, че вече не са сами. Намираха се в преддверието на голямата зала, което имаше две врати. И през двете влизаха свидетели на боя. Това бяха слуги, които бяха вдигнали гостите от пода и се връщаха тук. Облечени бяха в дълги дрехи. До тях стоеше Мода Талибранд.

Тя напрегнато наблюдаваше боя, стиснала трескаво ръце, сякаш се молеше. Хорн помисли, че може би плаче, защото не е успял да убие девера ѝ.

Мина половин секунда, преди да отклони погледа си от нея. Талибранд почти се бе добрал до него и вече вдигаше меча за смъртоносен удар. Мода високо извика.

Хорн отчаяно отскочи встрани. Съвсем случайно мечът му удари по вече ранената лява ръка на Джен.

Триумфът на Талибранд се смени с внезапно отчаяние и той изкрещя. Слугите мигновено се втурнаха – двама му помогнаха да се вдигне на крака, а другите хванаха Хорн и насила му изтръгнаха меча.

Отначало беше твърде уморен, за да схване какво става. После постепенно започна да възприема, затвори очи и тихо изруга. От човек като Джен Талибранд не можеше да се очаква, че ще се бие честно докрай. Това личеше и от поведението на Мода. Гордо изправена, тя се приближи до девера си.

– Страхливец!

Говореше на английски, за да не остане никакво съмнение за кого са предназначени думите ѝ. После се обърна към Хорн.

Талибранд гледаше Мода с горящи очи.

– Страхливец! Защо не заповядаш на чудовищата си да довършат своята работа, защото ти си твърде слаб за нея? Защо не го направиш, а? – Тя тропна с крак и лицето ѝ почервения от гняв. – О, ако бях мъж!

– Ти си ненормална жена – студено ѝ отвърна Талибранд. – Да се омъжиш за син на жена андроид! Отвращавам се от тебе и думите ти не ме засягат! – Плъзна поглед по лицето на Хорн. – Няма да го убия. Тъй като е андроидолоб, съм му приготвил друга, много по-лоша съдба.

ГЛАВА XVI

Изморен от изтощителната битка, го помъкнаха през къщата в някакво мрачно помещение. Една старица дойде до него, отпуши шишенце със силно миришещо вещество и го тикна под носа му. Хорн веднага изгуби съзнание.

Когато дойде на себе си, беше тъмно. Чуваше мъжки гласове, които крещяха някакви команди.

Вонящ животински дъх го удряше право в носа.

Много по-късно – колко не можеше да определи – отново дойде в съзнание и установи, че се люлее в безтегловност между опънати въжета, които образуваха клетка.

Тук-там въжетата бяха изцапани с нещо влажно и като го помири-са, Хорн отново изгуби съзнание.

За пръв и последен път обаче вдишваше наркотици, които му носеха небитие и умиротворение. При следващото си пробуждане вече лежеше на песъчлива почва под бледо небе. Въздухът беше свеж, хладен и приятен. Някой току-що го беше залял с кофа студена вода, а сега сурово му говореше:

– Спа достатъчно дълго! – Кофата издрънча на земята. – Ставай!

Хорн се подчини, стана, олюлявайки се, и бавно се огледа. Високо по бледото небе плуваха облачета. Местността също изглеждаше безеликава, ту тук, ту там блясваха светлинни зайчета. Вероятно това беше солено море. Отдалеч дочуваше шума на приборя. Като облиза устни, разбра, че са го залели със солена вода.

Зад човека с кофата се извисяваше ръждив кораб, забил нос в небето. Около него обикаляха мъже и жени в еднакви сини дрехи с кинжали и огнестрелно оръжие на коланите си.

– Къде сте ме довели? – прошепна Хорн.

Мъжът с кофата се усмихна.

– По-далеч от Земята! – Беше облечен в същите сини дрехи и с отрупан с оръжие колан. – Но ще те изпратим обратно, не бой се! – Посочи с пръст: – Върви!

Хорн слепешком тръгна нататък. Обувките му се бяха втвърдили от солта и режеха краката му. Подобни на водорасли растения се увиваха около коленете му и се впиваха в кожата. Стигнаха до върха на дюната.

На около миля отгук имаше ограден лагер – блестящи колиби от

блокове сол, боядисани в кафяво, а сред тях гигантски конус, от който се издигаше бледосин стълб дим и се разтапяше в небето.

Върху огньовете вряха няколко котела, до всеки стоеше жена и разделяше горещата течност. Хорн и спътниците му преминаха през двоен ред бодлива тел, която разделяше лагера на две части.

Погледът на Дери се мятеше от едната на другата страна. Момчетата бяха в едната част на лагера, момичетата – в другата. Бяха облечени само с пончо и кожата им беше бледосиня.

Както изглежда, нямаше нито един по-възрастен от дванадесет-четиринадесет години.

Но това не беше новоколонизиран свят. Тази планета сигурно се намираще далеч извън познатия Космос и колкото по-далеч от Земята беше...

Хорн си спомни картата, която проучваше в къщата на Диз. Там имаше планети, чиито слънца не можеха точно да се определят. Вероятно се намираще на една от тях.

Сега вече с пълно съзнание възприемаше заобикалящото го. Цялото тяло го болеше, беше вкочанено и покрито с рани.

Дясната му китка, както и коляното и глезенът на десния му крак бяха подути. Сигурно по време на полета се е блъскал насам-натам като чувал.

Там, където пътеките между двете части на лагера се пресичаха, го извика рязък женски глас. Настигна ги жена с властен израз.

– Това ли е момъкът, който Талибранд ни изпрати от Криу'н Дич? – попита тя и огледа Хорн от главата до петите.

Спътникът му кимна.

– Изглежда много жалък! – изсумтя жената. – С кой кораб го докарахте? С „Риналманс“ ли?

– Да. Талибранд го изпрати с кораб от линията Криу'н Дич – Ърсуърлд. Каза, че после можем да го прехвърлим на Верние.

– Аха.

Жената погледна парчето мръсна хартия в ръката му.

– Лесно ще го уредим. Сега Фиргал обработва стоката, която трябва да изпратим на Ърсуърлд. Заведи го долу и гледай да го боядисат в синьо, защото може да го прибавим към стоката на Плуриуел. Според плана той трябва да се върне на Верние. А как са останалите? Талибранд поръча ли да го направим стерилен и да го обучим?

– Не. Ако съм разбрал правилно, той е навредил много на Талибранд, затова онзи мисли, че ще е по-добре да не го обработваме.

Помнейки какъв е бил преди, ще го боли много повече. Твърде скоро някой ще го застреля, ако се мъчи да доказва, че преди е бил човек. Сигурно господарят му ще си помисли, че е произведен с някакъв дефект и се намира в шок.

Хорн ужасен слушаше разговора им. Значи такава съдба му е приготвил Талибранд! Той се огледа като хванато в капан зверче, търсейки възможност за бягство.

– Я го погледни! – каза жената с резкия глас.

Внезапно го обърнаха.

– Така е по-добре. Е, как, ще го обработваме ли или не? От днес той ще е само сред андроида. Освен това за него не са ни платили нищо.

Тя вдигна рамене и посочи на спътника на Хорн да вървят по-нататък. Той го помъкна към огромно, но ниско здание, покрито с желязо, а стените му бяха направени от блокове сол. Тук работеше Фиргал. Това, което видя Хорн, го хвърли в ужас и той мигновено разбра какво замалко е щял да открие Ларс Талибранд: истината за произхода на андройдите.

Те обработваха човешки деца!

Хорн се впусна към пазачите като луд, но беше твърде слаб. Удар в съпото око го повали, почувства, че в ръката му бият инжекция.

– Това ще го успокои – каза нечий глас.

Когато Хорн дойде на себе си, кожата му вече беше синя.

Той гледаше, без да вярва, ръцете си – бяха сини като на андройдите. Бяха му взели дрехите и го бяха покрили само с обикновеното пончо. Хорн го махна и видя, че е син от главата до петите.

Отчаяние изпълни душата му.

Затвориха го заедно с много андройди хора – стоката, която утре сутринта трябваше да вземе Плуриуел.

Отначало те го наобиколиха с любопитство, но той им закрещя и го оставиха сам.

И така, значи налудничавото му приключение завърши. Той научи всичко, което искаше. Не съществуваха никакви фабрики за андройди. Имаше само човешки деца, отвличани от родителите им.

Тук, зад външната граница, където световите бяха бедни и бяха принудени да водят войни, където фронтите непрекъснато се променяха и не можеше със сигурност да се определи кои планети са колонизирани и кои не, търговците на андройди жънеха своята реколта.

След това докарваха децата тук за обработка. Повечето бяха твърде малки, за да разбират какво им предстои.

По-големите използваша само да попълват бройката. За тази цел ги подлагаха на промиване на мозъците и им изтриваха спомените за миналия живот.

Всичко това Хорн разбра от различни разговори с андроидите, с които бе натоварен на кораба. Повечето бяха глуповати. Без всякакви въпроси приемаха всичко, каквото им казваха – че са произведени във фабрика. А защо не? В края на краищата истината за раждането на човека се струва на много деца невероятна. Лъжата за изкуствения им произход се набиваше толкова здраво в главите им, че те вярваха в нея, както фанатиците в своята догма. Макар че бяха способни да задават въпроси за произхода си, никога не вярваха на нищо друго, освен на това, което им разказваха.

Синята кожа... Хорн постепенно намери обяснението. Това беше полужив разтвор от протеини, които реагираха, свързвайки се с кожните секрети, и непрекъснато се възобновяваха с умирането на кожните клетки.

Той гледаше спътниците си и се запита дали сред тях има някой, който по-късно ще стане като Дорди. Беше виждал мнозина, които можеха да станат като Бърл – изкусни майстори. Но къде бяха умните, търсещите умове като Дорди?

И тази загадка намери решението си. Непокорните умове, които биха могли да задават ненужни и твърде опасни въпроси, своевременно биваха изолирани от общата маса деца андроиди и ги изпращаха в друг лагер на другия край на планетата, където ги възпитаваха и обучаваха по съответен начин. Освен това ги подлагаха на двойна обработка, за да станат безопасни.

Сигурно Ларс Талибранд е предполагал, че това е възможно, и е бил много близо до получаването на окончателните, решаващи доказателства за престъплението. След като разбрали, че се е доближил до разкриването на тайната и много скоро ще го направи, те са започнали да го преследват.

Но Ларс Талибранд така и не успял да види процеса на обработване на хората и превръщането им в андроиди, както се удаде на Хорн. Ето защо той научи неизмеримо повече за всичко това от Талибранд. Въпреки всичко обаче Ларс е бил достатъчно предпазлив, за да запази свободата си. Затова Хорн усети горчивия вкус на истината върху устните си, когато си спомни думите на придружителя му в лагера на андроидите: „Твърде скоро някой ще го застреля, ако се мъчи да доказва, че в действителност е човек, а не андроид. Сигурно всички ще повярват, че при

произвеждането му се е промъкнал някакъв дефект и този андроид е полудял и не е годен за нищо.“

Безнадеждно е! Съвсем безнадеждно!

Пленник на синята кожа! Хорн беснееше, измъчваше се, мълчаливо кипеше от яд, отново и отново се питаше дали да не се самоубие.

Разпределиха стоката за различни пунктове. Предполагаше, че са го стоварили на Верние, но не беше напълно сигурен. От мястото си не виждаше края на летателното поле на космодрума. Сетне го отделиха от останалите, отведоха го настрани и го включиха в групата на умните андроиди. Значи сега ще го продадат на търг. После ще го препродадат, а след няколко дни ще се задушават в тесния трюм на някой товарен кораб, принадлежащ на търговците на андроиди.

Всичко стана точно така, както предполагаше.

А сетне – свежият въздух и познатият изглед, от който изпадна в още по-голямо отчаяние.

Това беше лагерът на Нюхолм. Над него бяха опънати навеси за защита от дъжда – също както тогава, когато за пръв път пристигна тук. Хорн трепереше и се притискаше по-плътнo към спътниците си, за да се сгрее поне мъничко.

Внезапно дълбоко в сърцето му замъждука надежда. Някакви мъже се приближаваха да разгледат андроидите. Приказваха на висок глас – че търсят придружител на стоката за полет към Земята. Хорн вдигна глава и извика:

– Диз!

ГЛАВА XVII

Офицерът стоеше сред група мъже в края на лагера. Дери си пробиваше път през тъпата измръзнали андроиди и ясно чу гласа на космонавта. Диз каза на спътника си:

– Какво чух току-що, Кайер?

Кайер! С това име бе подписано писмото, което намери в джоба на Уд.

Сега Кайер стоеше тук, на нюхолмския космодрум. В един миг Хорн се запита какво ли е станало с онова писмо. Сигурно е попаднало в ръцете на Джен Талибранд от Криу'н Дич.

Кайер беше нисичък човек с остри очички. По лицето му се четеше страх, когато погледна към кошарата с андроиди.

– Няма нищо, мистър Диз. Мисля, че е извикало някое от момчетата. Ще вървим ли нататък?

Хорн успя да стигне оградата.

– Диз! – пак извика той. – Елате и ме вижте!

Острите очички на Кайер се впиха в лицето на Дери и странен низ от мисли като светкавица премина през ума му. Очевидно третият в групата беше служител от космодрума. Хорн беше съвсем безпомощен.

Диз се вгледа в кошарата. С внезапен отчаян порив Кайер го хвана за ръката. Офицерът сърдито го отблъсна и спря току пред Хорн, а през това време Кайер зад него горещо го убеждаваше в нещо.

Диз задълго впи изпитателен поглед в лицето на Дери.

– Не можете ли да ме познаете? – прошепна Хорн.

След продължително мълчание офицерът кимна.

– Вие сте Дери Хорн. В името на всички звезди, искам да зная защо Кайер се мъчи да ви продаде на мен като андроид?

Обърна се на пети и рязко заговори със служителя.

– Арестувайте този човек! – и посочи Кайер. – А този освободете от кошарата. Той не е андроид, той е човек. Само преди три месеца аз лично го докарах от Земята.

Служителят отвори широко очи, още по-широко – устата си. Внезапно извади пистолет и го насочи към Кайер. Но нисичкият мъж вече бе разбрал, че положението му е безнадеждно, и челюстите му заработиха, както тогава Уд на космодрума.

– Спрете го! – изрева Хорн. – В зъба му е скрита отрова!

– Късно е! – яростно изрече Диз.

Той се спусна напред и подхвана Кайер, който беше започнал да се свлича.

– Жалко! Щях да бъда много доволен, ако по-рано ми бяхте казали това. Ей, вие! – отново изрева той на служителя. – Освободете приятеля ми оттам! Вече ви казах, че е човек. Побързайте, де!

Служителят се поколеба, но се подчини, въпреки че все още предупредително държеше Хорн на мушката. Дери излезе от клетката, олюлявайки се. Другите андроиди неспокойно се размърдаха и тихо си зашепнаха, гледайки подире му.

– Е... – започна Диз. Излезе напред и хвана Хорн за ръка. – Изглеждате отвратително! Къде бяхте? Как стана така, че онзи се опитваше да ви продаде като андроид? Знаеше ли, че сте човек?

– Изобщо не съществуват никакви андроиди! Всички те са хора! Аз бях там, където ги обработват. Отвличат множество деца от различни планети, сетне ги обработват и ги боядисват, а после ги откарват на Земята като продукция на химическите фабрики. Сам видях всичко това. Според мен и Ларс Талибранд го е открил, затова са го убили.

– Какво?!

– Вероятно е узнал твърде много и са го осъдили на смърт – поясни служителят. – Но убежденията му са смешни! Всичко това не би могло да остане незабелязано толкова години!

– Не би могло?! – Хорн погледна служителя и очите му проблеснаха. – Какво възнаграждение получавате за всяка партия андроиди, която пристига на Нюхолм? Диз, отведете ме колкото се може по-скоро при управителя на космодрума. Длъжен съм светкавично да се върна на Криу'н Дич и да си разчистя сметките с човека, който ме продаде като андроид!

Диз погледна Кайер и взе решение.

– Капитан Лароу ме чака да заведе стоката до кораба, но аз не мога да ви оставя просто така тук. Необходим съм ви, за да докажете вашата самоличност. Почакайте за миг, ще съобщя на стареца, че ще му се наложи да се откаже от мен този рейс. Ей сега ще се върна.

* * *

Спокойни и с вид на солидни хора, чиновниците се спогледаха. Сетне единият се обърна към седящия в средата Хорн:

– И така, мистър Хорн, значи на Криу'н Дич този човек ви отвлече и ви изпрати във фабриката за андроиди? Там ви придадоха външност

на изкуствено създадените...

– Я престанете с това „изкуствени“! – избухна Дери. – Нали вече ви казах, че са човешки деца! Не зная точно откъде ги докарват, но извършват отвлечения дори и близо до Криу'н Дич!

Отново последва многозначително размяне на погледи и човекът в средата се наведе над бюрото:

– Мистър Диз – каза той тихо, – вашият приятел очевидно много е пострадал. Може би ще бъде по-добре, ако го заведете на психиатър, който ние ще ви посочим, и той ще получи съответното лечение.

– Но това ще означава край на всичко! – изрева Дери. – Как мога да се лекувам, когато търговците на андроиди продължават да вършат мръсните си дела!

Ала под ледените погледи на чиновниците борбеният дух го напусна. Той безнадеждно махна с ръка и се обърна.

– Мистър Диз – започна един от чиновниците, – като човек, който – доколкото зная – отдавна търгува с андроиди, може би вие разбирате какво очакват от нас да направим? Този човек с фамилия Хорн иска да нарушим жизнено важните за икономиката на планетата връзки със Земята, нали така!

– Ах, вие! – яростно извика Хорн. – Сигурно бихте продал като андроид и собствения си син! Диз, да се махаме оттук!

Докато напускаха министерството на търговията, Диз мълчеше. Навън замислено каза:

– Звучи фантастично, нали? Как, по дяволите, нещо подобно е могло да остане незабелязано?

– Много просто.

Хорн говореше уморено, защото през всичките тези дълги самотни дни, прекарани заедно с другите андроиди, той беше обмислил организацията на търговците на андроиди.

– Част от материала за правенето на андроиди идва от сравнително близки светове – Криу'н Дич, Ърсуърлд, Лигос, Верние. Сега вероятно отвлеченията там не са многобройни, макар че преди разкритията на Ларс Талибранд те са били огромно количество.

Очите му едва забелязваха мрачните, сиви, блестящи, залети от дъжда улици, докато в мислите си възстановяваше описваните от него събития.

– Сега човечеството е проникнало далеч във Вселената, добре го знаете. Отначало Земята, естествено, се е интересувала от съдбата на колониите си, после това е престанало да бъде нещо ново, потокът

емигранти секнал и Нюхолм се превърнал в свят на пионери. Този приятен статут той съхранява и до днес. Трябва да признаете, че не се интересува от съдбата на другите светове. Картата, която ми показахте, е осяяна с въпросителни отгътък Криу'н Дич и Верние. Едва ли някой ще си направи труда да извърши проучвания, а сетне да провери обозначенията на картата. Хората повече не се интересуват от тези неща. А там, извън познатите светове, вълната колонисти вероятно е проникнала още по-далеч. През изминалите две-три години от времето, когато тази карта е уточнявана за последен път, в списъка навярно са включени още дузина светове. Съобщенията за откриването им не са достигнали Нюхолм, а и Земята нищо не знае за тях. Точно там, отвън, търговците на андроиди въртят мръсните си дела. Такава е работата. Това е единственото правдоподобно обяснение.

– Може би искате да кажете, че никога не е имало нещо подобно на андроиди?

Хорн поклати глава.

– Разбира се, че не! Може би някога на Земята са правени опити, защото там знанията по биохимия са много напреднали. Вероятно тези андроиди са били напълно недееспособни, но аз добре познавам хората на Земята и предполагам, че е имало огромно търсене. И тогава някой си е казал: „Знам отговора!“ и организиран внос на андроиди, за да задоволи търсенето. Доколкото видях, от самото начало този бизнес е бил основан на отвличания. Вероятно обаче той е бил достатъчно доходоносен за търговците и те с удоволствие налупали приказката, че онова, което се внася на Земята, са истински андроиди. Та вие самият виждате! Изведнъж се появява изгодна стока, с която външните светове могат да търгуват със Земята, за да купят нещо от нея, да не говорим за вноса на необходими стоки от богатата планета-майка. Станало така, че шайката похитители организираща търговия с роби. А големите умове се погрижили тайната никога да не бъде разкрита. Агентите им се разделили на отделения, а самите отвличания се извършвали на много отдалечени, изолирани планети, за чието съществуване никога на Земята не знаел. Щабът – мястото, където ме плениха – представлява богато селско имение, нищо повече. Дори мисля, че има няколко центъра. Най-важните агенти трябва да се самоубиват, когато се появи опасност тайната им да бъде разкрита. Хората, които работят в именията, са подложени на непрекъснат риск. По всяко време могат да ги продадат като андроиди, за да запазят тайната. Няма никакви преки контакти между местата на отвличанията, похитителите и получателите – освен самите андроиди. На твоя

свят три пъти преминавах от ръка в ръка, а и опитът на Кайер да ме продаде с тази пратка. За по-сигурно при превозване групите андроиди се разделят. Те вярват, че са произведени изкуствено, и обликът на синьокожите изкуствени хора толкова дълбоко се е вкоренил в съзнанието на обществеността, че това се приема за чиста монета. До грешката в стерилността и раждането на Ларс Талибранд, които са хвърлили сянка на подозрение върху цялата тази работа.

– А как е станало раждането на Ларс Талибранд? – попита Диз.

Хорн му разказа. Офицерът бавно кимна.

– Понякога подслушвах андроидите. Слизях в товарните сектори и слушах разговорите им. От време на време вземах на борда един или двама, които бяха работили в бараките за андроиди на много светове и може би са получили особено образование. Сред тях се разпространява нещо като митология. Те говорят за това само шепнешком и ако някой човек ги завари, лицата им веднага стават виновни и тутакси млъкват. Струва ми се, че знаят за Талибранд. Андроидите, които са били в бараките, разказват на новите: установен е фактът, че някои са родени от хора, и трябва да работят търпеливо и да се държат добре, защото един път ще дойде Талибранд – мисля, че са имали предвид Ларс – и ще им съобщи, че те наистина са хора. Ще се измият със специално средство и синият цвят на кожата им ще изчезне. – Той вдигна рамене. – Никога не сме обръщали внимание на тези приказки. Смятахме ги за историйки, измислени от умните андроиди, за да се погрижат останалите да работят и да се държат добре.

– Така е! – мрачно отбеляза Хорн. – Талибранд направи нещичко. Той издири някои деца, продадени като андроиди. Върнаха ги на родителите, но досега не съм знаел, че синият цвят на кожата им може да се премахне. Съществува ли такова нещо?

Диз поклати глава.

– Не.

Хорн вдигна рамене.

– Значи тук не ми вярват, нали? – Отново се върна на предишната тема. – Но на Криу'н Дич има един човек, казва се Братвин, който ще ми повярва. Сигурно ще е най-добре да замина колкото се може по-бързо затам.

– Как? – логично попита Диз. – Ще ви сметнат за андроид. Дори аз да дойда с вас и да се закълна, че сте човек, най-вероятно няма да ви пуснат да заминете от тази планета. Както ви казах, няма никаква възможност да се премахне синият цвят на кожата.

– Все пак ако достатъчно дълго остана жив – гласът на Хорн внезапно стана звънък, – непрекъснато ще държа под око търговците на андроиди. Остава ми само да дочакам пристигането на Шембо. Той ме познава толкова добре, колкото и вие. Тогава ме докара на Криу'н Дич.

– Можем да опитаме – съгласи се Диз. – Искам да ви попитам, разбрахте ли кой е убил Ларс Талибранд?

– Не – отвърна Хорн. – Но ми се струва, че знам кой носи отговорността за неговата смърт.

– Кой?

– Неговият брат. Брат му Джен е наел убиеца.

ГЛАВА XVIII

Диз отново го доведе в дома си, където жена му мрачно изслуша цялата история, като мислеше за двамата си синове. Представи си, че всички удобства, материалното благополучие, с което я бе обградил мъжът ѝ, е основано върху робството, върху страданията на децата на други майки. Тя одобри действията на Хорн.

– Достатъчно – рязко я прекъсна той. – Досега се препъвях в неща, които се намираха под носа ми. Ами тази гигантска мрежа на търговия с андроиди, оплела звездите, както отровен мицел оплита корените на растенията! Какво толкова съм направил, че да пресека всичко това?

– Не сте направил толкова малко – възрази му Диз. – Търговците имаха трима агенти на Нюхолм – вие ги унищожихте. След всичко, което ни разказахте, нещата ще тръгнат другояче. Стигнал сте съвсем близо до разгадката какво е правил на Криу'н Дич братът на Ларс Талибранд.

– Ако можех пак да отида там... – мрачно отбеляза Хорн.

– Щом Шембо се обади, че е пристигнал, веднага ще отида в космодрума и ще поговоря с него за всичко. Но за това е необходимо известно време. – Диз се намръщи. – Да, точно така е, както казахте. Няма никаква връзка между различните сфери на търговията с андроиди, с изключение на най-бедните от тях.

– Все пак трябва да има нещо, което бихме могли да предприемем! – настояваше жена му. – Нима останалите андроиди няма да се разбунтуват, ако им разкажем истината, а космонавтите ще престанат да ги превозват, научавайки как стоят нещата?

– Да, това ще бъде пречка – съгласи се Хорн. – На Криу'н Дич Братвин каза, че там са имали намерение да направят нещо подобно, но Джен Талибранд е потушил историята. Разбира се, ще мине немалко време, докато всички факти излязат наяве.

– Дори и да успеем, това още не означава, че Земята ще се откаже от анROIDИТЕ – възрази Диз.

– И аз мисля така. АнROIDИТЕ са част от живота на Земята. Ние ги смятаме за нещо, което стои много по-високо от роботите. Но те изпълняват всичката мръсна работа, с която другите хора повече не искат да се занимават. Синята им кожа успокоява съвестта ни, поне когато някои хора се замислят. Сетне трябва да вземем предвид стопанския фактор, който ни обясниха в министерството на търговията.

– Ами ако доведем хората на мястото, където боядисват бедните деца в синьо? – упорито настояваше жената на Диз.

– А къде се намира то? Аз не знам нищо. Бях там, но нито веднъж не видях звездите на небето. Как мога да предположа около коя от стотиците звезди обикаля онази планета? Видях най-много една квадратна миля от повърхността ѝ.

– Какво ще стане, ако разкажете истината на андроидите?

Хорн поклати глава.

– Боя се, че това няма да ни отведе далеч. Те вярват в историята за произхода си, без да се замислят. Уверявам ви.

Той неспокойно zakрачи назад-напред.

– Единственото възможно решение, което съзирам, е да удържим за известно време търговците и да ги изтичаме там, откъдето са дошли, да установим връзка с новоколонизираните светове, за които досега дори не сме чували. Уверен съм, че точно на един от тях произвеждат така наречените андроиди. Разобличихме някои от хората им – като Джен Талибранд, Кайер, Уд, Кавелгрейк, ала повечето попаднаха в ръцете ни случайно, понеже някъде са допуснали грешка, а ние едва сега сме ѝ обърнали внимание. Това обаче означава, че ще отрежем цветовете със стеблото, а не ще унищожим корените на злото.

* * *

Хорн беше прав. Два дни по-късно беше извършено покушение срещу него.

Това доказваше, че организацията на търговците с андроиди не беше пострадала особено след загубата на Кайер и сътрудниците му. От преминаващ автомобил хвърлиха малка бомба през прозореца в стаята на Диз.

Чудно, но тя попадна в комина, който водеше надолу в мазето, и избухна там. Цялата къща се разтресе от взрива.

Извикаха полиция, но Хорн се отнесе твърде скептично за резултатите от разследването.

– На Земята един от полицаите беше агент на търговците с андроиди. Не очаквайте от тях твърде много.

Посъветва Диз, жена му и синовете му да се показват пред хората, превързани с бинтове и облепени с лепенки, и да казват, че Хорн е сериозно ранен. Това правеше достоверно пребиваването му в къщата.

Гневно очакваше следващата акция на търговците, но нищо не се случи. До известна степен успокоен, той предположи, че чакат

нареждания от Джен Талибранд какво да правят по-нататък.

Хорн ни най-малко не се съмняваше кой е вдъхновителят на покушението. Талибранд вече е научил за невероятното му бягство от лагера за андроиди и пристигането му тук, на Нюхолм. И, разбира се, се обливаше в пот от страх, че Хорн ще успее да се върне на Криу'н Дич и ще го разкрие.

А Дери смяташе да направи точно това.

Както предсказа, полицията още не беше открила кой е хвърлил бомбата, когато Диз радостно съобщи, че корабът на Шембо ще кацне всеки момент. Тръгна за космодрума, за да доведе криундичкия капитан.

Шембо си беше все същият – разумен и спокоен. Внимателно изслуша разказа на Хорн.

– Това хвърля светлина върху множество странни неща – най-сетне отвърна капитанът.

– Какво например? – Хорн се наведе напред.

– Нали знаете най-големия космодрум на Криу'н Дич, онзи, дето принадлежи на семейство Талибранд? На нашата планета, мистър Хорн, има много тайни. Джен Талибранд каза, че сте го оскърбил, възползвайки се от гостоприемството му, ала никой не повярва. Приказваха, че сте тръгнал да търсите изчезнало момче, отвлечено от търговците, но и в това не повярваха. Никой не знаеше истината и никой нищо не предприе. Едва напоследък станаха някои случки. Както винаги, на космодрума пристигаха андроиди. Веднъж обаче Джен Талибранд дойде там и ги огледа всичките. Целият ми екипаж премина през ръцете му – разглеждаше ги да не би някой да се е боядисал, за да скрие синия цвят на кожата си. Същото ставаше и на другите кораби.

Шембо отпи голяма глътка от чашата, която му подаде мисис Диз, сетне се настани по-удобно и с доволен израз продължи:

– Сега всичко е ясно. Талибранд търси вас, и то настойчиво. Той се страхува!

– Добре – констатира без съжаление Хорн, – но става много трудно. Как, дявол да го вземе, да отида на Криу'н Дич, щом Талибранд се мъчи да ме открие? Имах намерение да използвам някакво козметично средство, за да скрия синия цвят на кожата си. – Той протегна ръка и се взря в нея. – Казахте, че те са предвидили тази възможност?

– Разчитаме на още една – тихо отвърна Шембо. – Ще се погрижа за това.

– Кажете ми – помоли Хорн – защо сте готов да ми помогнете,

капитан Шембо? Нима не разбирате, че се стремя да ви лиша от средството ви за съществуване?

Шембо вдигна рамене.

– Защото това е лошо. Андроидите са човешки деца. Това е много лошо. Понякога ми се гади. Може би още известно време ще се занимавам с тази работа. Свикнал съм с нея, разбирате ли? Но после ще се захвана с друго. Трябва да се търгува. Смятам, че хората винаги искат да накарат други да работят вместо тях. Всички ваши богати семейства имат слуги. Може би бедняците от далечните светове ще поискат да работят на Земята? Вярвам, че хората на вашата планета ще произведат много по-умни роботи и няма да има повече нужда от андроиди. Мисля дори, че ще ги признаят за истински хора.

Хорн бавно кимна. Това беше възможно решение на проблема. Да, то посочваше как Земята да го реши. Може да се използва и цената на престижа, който ще последва признаването на андроидите за хора. Разбира се, ще се намерят други стоки за търговия вместо андроидите.

Но това беше примитивен план. Понастоящем на Хорн му беше все едно дали сриването на търговията с андроиди ще разтърси стопанската структура на галактическата търговия или не. Може би за човешката раса ще бъде дори по-добре, ако това стане.

Той забеляза, че Шембо бавно клати глава назад-напред.

– Имам една идея – съобщи криундичанецът. – Струва ми се, че зная как да ви закарам при Братвин в пълна безопасност.

* * *

Най-важният момент в плана на Шембо беше временното отказване от кацане на планетата.

Корабът се спусна през нощта във владенията на Талибранд. Кацна два часа преди разсъмване, когато хората бяха сънени, а телата им – изморени. Това беше времето, когато Джен Талибранд доброволно беше поел задължението лично да прави проверка на докараните андроиди.

Естествено те нямаха никакви андроиди на борда. При заминаването им от Нюхолм в кораба имаше само един синьокож, но той беше много опасен.

Пазачите, изтръгнати от обятията на съня, приближиха кацналия кораб, за да извършат нововъведената проверка на екипажа.

Хорн се беше скрил в мрака на един товарен трюм и чакаше какво ще стане.

Внезапно в другия край на кораба нещо се раздвижи. Разнесоха се

викове по криундички. Чуха се забързани стъпки.

По целия космодрум сновяха прожекторни лъчи.

Пазачите, които Хорн можеше да види, бързаха нататък, за да разберат какво става, и вървешком изваждаха оръжието си.

В мига, когато изчезнаха от полезрението му, той скочи от кораба и побягна по летателното поле, свил глава в раменете си.

Пазачите най-сетне разбраха, че гонят един от хората на Шембо, който се правеше на пиян и сега си умираше от смях, наблюдавайки последиците от шегата си. Хорн се скри под брезента, покриващ някакви стоки на края на летателното поле.

Тримата пазачи почувстваха, че са ги направили за смях, и не искаха втори път да се хващат на същата въдица. Затова сега презрително отказваха да проверят шумоленето и раздвижването, смятаха, че нямат никакво значение.

Ядосани, те помъкнаха Шембо и хората му към административната сграда на космодрума.

Яростният глас на капитана гръмко ечеше надалеч из полето. Хорн търпеливо изчака всичко да се успокои, после предпазливо запълзя към вратата.

Пазачите дремеха и не чуваха как той се промъкна покрай тях.

Сетне побягна. Много трудно се ориентираше в тъмнината, но след известно време се оказа близо до залата, където Братвин го прие за пръв път. Започна да се развиелява, нощното небе изсивя. За щастие имаше твърде малко минувачи и когато Хорн срещаше някого, закриваше лицето си, за да не забележи синята му кожа.

За разлика от Джен Талибранд Съветник Братвин не се ограждаше със слуги и охрана. Хорн стигна до вратата на залата, без някой да го спре, и заудря с юмрук по нея.

Скоро сънният вратар му отвори. Когато забеляза, че чука андронид, изруга и понечи да затвори вратата.

– Заведете ме при Съветника на честта Братвин! – заповяда Хорн. – Вдигнете го от леглото, ако още спи.

– Глупак! – възрази вратарят. – Днес Съветът на честта има заседание и Съветникът работи до късно през нощта, подготвяйки доклада си.

– Още по-добре – отбеляза Хорн със свирепо задоволство. – Кажете му, че нося съобщение от Ларс Талибранд, съобщение за убийство, той ще ме изслуша!

Вратарят кимна със съмнение. Беше почти смешно колко се бе променило лицето му, когато се върна.

– Можете да влезете – преглътна той. – Съветник Братвин каза, че иска да изслуша вашето съобщение.

Братвин изплашено извика, когато видя Хорн и го позна. Отдавна го смяташе за мъртъв.

С широко отворени очи изслуша Хорн, после яростно кимна.

– Днес заседава Съветът на честта. Събираме се от всички краища на Криу'н Дич, за да обсъдим плановете за следващата година. Но първо ще устроим съд!

ГЛАВА ХІХ

Събраха се двадесет членове на Съвета на честта.

Двама от тях бяха много стари, двама – твърде млади, а останалите бяха малко по-възрастни или малко по-млади от Братвин.

В залата за аудиенции бе разположена голяма маса, пред всяко място бяха поставени писалка, хартия и купчина напечатани листове.

Половин час след разсъмване един след друг се събраха всички.

Живеещите наблизко се прозяваха и протягаха в колите си, с които бяха пристигнали през нощта. А които живееха далеч и за пътуването им бяха необходими до три дни, гостуваха на Братвин и цялата нощ спяха, затова бяха свежи и спокойни.

Братвин поздравяваше членовете, когато влизаха в залата и се приближаваха до огъня, за да се сгреят или да си вземат нещо за ядене от наредените там чинии и купи. Бъчва кисела криундичка бира чакаше да я отворят след заседанието.

Джен Талибранд дойде последен, Братвин вече беше заел мястото си начело на масата.

Талибранд надутото спря пред залата колата си, произведена на Земята, излезе от нея, влезе в помещението и отправи към присъстващите величествен жест. Беше добре облечен, грижливо избърснат и силно напарфюмиран.

Само тъмните кръгове под очите му издаваха, че изминалите седмици е живял в страх от разобличаване.

Зае мястото си до масата и промърмори поздрав към останалите. После погледна Братвин с очакване.

Очите на двамата мъже за миг се срещнаха, сетне Братвин погледна книгата пред себе си.

– Днес ние, Съветът на честта на този свят, се събрахме тук, за да чуем как е нашият народ, с какво се занимава, как живее и дали справедливостта тържествува, как нараства благосъстоянието му, цари ли на Криу'н Дич мир. Къде бизнесът не върви и животът замира, справедливостта се погазва, къде няма благосъстояние, къде мирът е крехък и всеки момент ще избухне война. Събрахме се да изясним всичко това и да установим ред, доколкото е по нашите сили. Аз, Братвин, съм тук и имам намерение да изпълня задълженията си на член на Съвета така, както ми повелява дългът.

Той погледна седящия отляво и тази фраза се понесе от човек на човек. Очите му следваха произнесените думи и дълго се задържаха ту на едно, ту на друго лице.

– Аз, Талибранд, съм тук, за да изпълня задълженията си на член на Съвета така, както ми повелява дългът.

В думите му нямаше ли известно безсрамие?

Братвин отклони поглед. Сетне погледна книгата пред себе си и почувства, че сърцето му заби по-силно, когато вдигна най-горния лист. Облиза устни, преди да заговори.

– Говоря открито тук, на този Съвет, и обвинявам един от неговите членове на име Джен Талибранд от семейство Талибранд. Твърдя, че той е сред нас не по право, а зае мястото със сила и не смята, че е отговорен за извършеното от него престъпление.

Постепенно членовете на Съвета започнаха да схващат какво каза Братвин и се втренчиха в него, отворили уста от изумление.

Самият Талибранд побеля като тебешир, но на лицето му не трепна нито един мускул.

Досега Братвин говореше много тихо, ала внезапно гласът му се извиси и стана рязък:

– Обвинявам Джен Талибранд, първо, че заедно с други граждани на нашата планета се е законспирирал, за да отвлеча хора, които са продавали като роби и са получавали огромни суми за тях. Второ, заедно с други граждани на нашата планета се е законспирирал, за да извърши убийство на брат си Ларс Талибранд, който носи званието Гражданин на Галактиката. Трето, той лично е отговорен за отвлечането на един човек на име Дери Хорн, гражданин на планетата Земя, и го е продал като роб.

Братвин беше принуден отново да обlige устните си, обръщайки листа. Сега гледаше право в Джен Талибранд.

– Джен Талибранд, как ще отговорите на обвинението?

Невярващи, всички очи се обърнаха към него, но той не забеляза това. Внезапно се изправи и се взря в нещо зад Братвин.

Другите членове на Съвета проследиха погледа му и видяха синьокож андроид, който бавно прекрачи прага на вратата към работния кабинет на Братвин.

Андроидът с черна брада и заплашителен поглед вдигна ръка и я насочи към Джен Талибранд. Нервите му не издържаха. Силно издишвайки въздух, той се обърна на токове и избяга от залата.

– Задръжте го! – завикаха хората.

Но беше късно. Преди някой да успее да стигне до вратата, той вече

отпраши с автомобила си.

В залата ехтяха гласове, Братвин издаваше заповеди и приканваше всички да пазят тишина.

– Сигурно се е върнал в имението си. По-късно ще го последваме, ако вие, които чухте обвинението, сте съгласни, че той е отговорен за това. Тук присъства един андроид, който не е андроид, а е човек. Това е Дери Хорн, за когото вече чухте. Той може да ви каже, че изобщо не е андроид.

Братвин погледна Хорн, който заговори по английски.

Разказа им какво е станало, но без да се впуска в подробности.

Най-старият член на Съвета, който дори не размърда старческия си мозък, за да догони Талибранд и да му попречи да избяга, каза, че отначало трябва да се изслушат свидетелите.

Така с помощта на Братвин, който превеждаше за неразбиращите английски, Хорн изгради ковчега за Джен Талибранд.

* * *

Стигнаха имението на Талибранд и откриха, че вратите са заключени. Дори заплахата от страна на Съвета на честта не предизвика отговор на искането да им отворят.

Може би щяха да се върнат и да произнесат присъда над Талибранд на заседание на Съвета, но внезапно по тях откриха огън.

Безспорно куршумът беше предназначен за Хорн, ала попадна в най-стария член на Съвета. След това вината на Джен Талибранд беше призната без никакви дискусии.

Като разбра, че съдбата се е обърнала срещу него, Джен заповяда на хората си да стрелят.

Съветът отстъпи, за да извика слугите и да обсади имението.

Преди настъпването на тъмнината обсъдиха всичко, на много места разкъсаха оградата от бодлива тел и изпратиха едно отделение на космодрума, за да заблудят обсадените.

Братвин беше учтив с Хорн, но го молеше да се държи отзад.

– Ще забележат синята ви кожа дори в тъмнината и освен това вие направихте за нас напълно достатъчно, тъй че сега няма просто да гледате как ви обстрелват. Пък и това си е наша работа. Съществува фактът, че Джен Талибранд е участвал в тази престъпна търговия и че е убил брат си, но има много повече факти, че е причинил голяма вреда на Съвета на честта, и ние трябва да премахнем тази вреда.

В гората, собственост на Талибранд, се чуваше пукот на съчки,

понякога се носеха викове. Сред клоните сякаш се движеха тъмни сенки. От време на време те се сливаха ведно и се чуваха пъшкане и проклетия – завързваше се ръкопашен бой.

Напредваха обаче бавно. Имението на Талибранд беше същинска крепост.

Единственото предимство на нападащите бе, че мнозина бяха посещавали къщата и много добре познаваха плана на имението.

Нощта бавно падаше.

Постепенно защитниците бяха изтласкани до къщата. Братвин започва да се окопаят.

– Можем да превземем къщата само с бомби – изрече той замислено. – Другата възможност е продължителната обсада. Но сега, през това време на годината, по-голямата част от реколтата вече е в складовете им, значи не ги грози гладна смърт. Дявол да го вземе, какво правите тук, Хорн?

Той вече беше вдигнал пушката, когато позна приближаващия отзад човек.

– Май стана по-спокойно. Мисля, че не бихте искал да не присъствам на завършването на делото, нали?

Хорн изрече това с подчертано извиняващ се тон.

– Трябва още дълго да чакаме – отговори тихо Братвин.

Обърна се и погледна къщата, простряла се пред него в тъмнината.

Понякога на някого от защитниците се струваше, че вижда някакво движение, и от тъмните отвори на прозорците прозвучаваха изстрели.

– Разбира се, това е само въпрос на време – измърмори Братвин, – но трябва да бъдем търпеливи.

– Нима? – тихо попита Хорн. – Погледнете!

Отначало Братвин не разбра какво имаше предвид Дери, но после видя пламъците, които се издигаха от един хамбар.

– Огънят е запален вътре в къщата – недоверчиво констатира той. – Може би ще ги изгони навън. Вятърът се засилва. Но кой ли го е направил?

– Някой слуга на Джен Талибранд, който му има зъб.

Братвин поклати глава.

– Не, криундичанците винаги остават верни на господаря си.

Който и да го бе направил, огънят обхвана хамбара и се прехвърли към другите постройки.

Изстрелите вече звучаха само от главната част на сградата, защото

защитниците не можеха да понесат задушливия дим.

Когато видяха пожара, нападащите тържествуващо завикаха.

– Позор! – мрачно изрече Братвин. – Та това е най-старата сграда на Криу'н Дич! Ако все пак издържи, тя ще стане паметник на позора на семейство Талибранд.

Колко дълго ще се задържат?

Кълба пушек се издигаха нагоре, цялата къща сякаш се превърна в гигантска камина.

Покривът на хамбара, в който започна пожарът, вече се срути и пламъците лумнаха нагоре, лижейки почернелите от дима стени.

След известно време вратата се отвори и група жени и деца излязоха навън, размахвайки бяло знаме. Нападащите им позволиха безпрепятствено да стигнат до полето, а сетне да заминат.

Братвин потърси с поглед Хорн и беше учуден, че си е отишъл. Вдигна рамене и заповяда на хората си да настъпят и да завземат все още отворената врата на залата.

Безспорно тя беше отворена, защото Талибранд искаше да направи последен отчаян опит да продаде живота си колкото се може по-скъпо.

Да, всичко стана точно така. Схватката беше внезапна.

Нападащите излязоха от укрытията си, размахвайки мечове, защото в близък бой не можеха да използват огнестрелни оръжия.

На Братвин внезапно му дойде идея. Може би Хорн е поискал да знае какво става в къщата? Или иска да се опита лично да си разчисти сметките с Талибранд?

Ругаейки, Братвин измъкна меч си и се хвърли в битката.

На поляната пред отворената врата се сражаваше Джен Талибранд. Лицето му беше бледо, но спокойно, нападенията му бяха точни и смъртоносни.

На негова страна се биеха двама слуги.

Братвин скочи напред и извика:

– Това съм аз, Братвин!

Заедно с последните си думи той отблъсна настрана единия от слугите, за да си освободи място за действие с меч, сетне удари Талибранд.

Братвин погледна пронизания и си помисли: „Какво направих! Та аз дойдох да видя дали Хорн не е тук, а не да убивам Талибранд!“

Когато слугите се събраха около него и започнаха да го поздравяват с победата, той попита къде е Хорн.

Никой не знаеше.

ГЛАВА XX

Главното здание ярко пламтеше.

Дървеният покрив наполовина бе обхванат от пламъци, димът излизаше от двукрилата врата, през която беше проведена последната отчаяна атака.

В светлината на огъня Братвин обиколи къщата, разпитвайки всички за Хорн.

Най-сетне завърши обиколката си, без да получи отговор. Върна се, паднал духом.

Вероятно този глупак се е опитал да намери Талибранд и са го убили.

Може би...

Силен вик го изтръгна от мрачните му мисли. Обърна се и видя някой да сочи къщата.

От вратата, залитайки и обвит в дим, излезе човек, който носеше нещо на ръце.

Това беше Хорн. Без да приеме ничия помощ, той се спусна по склона и сложи товара си на земята.

– Бих искал някой да се погрижи за нея – изрече с хрипкав от дима и горещината глас. – Тя беше жена на добър човек.

* * *

– Слязох долу, за да я потърся сред групата жени и деца, на които позволиха да си отидат – разказваше Хорн. – Съветник Братвин ми обясни, че нито един криундички слуга не ще се опълчи срещу господаря си. Смятах, че същото се отнася и за членовете на семейството на Талибранд, както и за семействата на слугите. Но явно някой вътре в къщата беше запалил пожара.

Братвин кимна.

– Жената на Ларс.

– Да, Мода Талибранд. Знаех, че мрази девера си и беше права, макар само да предполагаше деянията му. Когато не я открих сред другите жени, аз се убедих, че Талибранд е научил кой е причинил пожара и иска да й отмъсти, затова я е заключил в горящата къща. Така и беше.

Хорн вдигна чашата с бира и отпи огромна глътка.

Съветниците седяха в меките си кресла в залата, ядяха и слушаха.

Кимаха одобрително и си разменяха погледи с Братвин.

Лицата им все още изглеждаха изморени, но вече си бяха починали след нощния бой и продължиха заседанието си освежени.

Братвин се изкашля.

– За да ни разбира нашият високоуважаван гост Дери Хорн, предлагам част от обсъжданията да се провежда на английски език! Точка първа: решено е на космодрумите на Криу'н Дич повече да не се разтоварват и товарят тъй наречените андроиди. Освен това в бъдеще гражданите на Криу'н Дич под заплаха от строго наказание не бива да участват в каквато и да било форма в търговията с андроиди. Кой е съгласен?

Всички вдигнаха ръце.

– Точка втора: решено е, че Дери Хорн, гражданин на Земята, получава гражданство и на нашата планета.

Отново всички вдигнаха ръце.

– Точка трета: да се впише в книгата – Джен Талибранд заради престъплението си губи правото на гражданство, както и правото на наследство и на титлата Съветник на честта. Кой е съгласен?

За трети път всички вдигнаха ръце.

– Добре. – Братвин седна. – Въпросът за наследството ще изясним по-късно. Сега ще ви направя едно предложение, Хорн. Какво смятате да правите за синята си кожа? В края на краищата в това се заключаваше първоначалната идея да се различават андроидите от хората както на нашата планета, така и навсякъде. Вие с удоволствие бихте премахнал този цвят, нали?

Хорн смутено погледна синята си кожа.

– Доколкото зная, това е невъзможно.

Братвин бръкна в джоба си и извади сивия портфейл на Ларс Талибранд.

– Като приятел на загиналия Гражданин на Галактиката – намигна той, – мисля, че вие трябва да намерите друг Гражданин на Галактиката, който е готов да ви помогне. Може би знаете, че на Верние живее лекар, който се нарича Гайк и има същата титла като Ларс Талибранд. Ще ви изпратим при него и твърде вероятно е той да знае пътищата и средствата как да победи тази синя зараза.

Той се настани по-удобно и протегна портфейла на Хорн.

– Мисля, господа, че няма никой по-достоен да получи бившия документ за гражданство на Ларс Талибранд, нали?

Във въпросителния му тон се съдържаше констатация. Братвин огледа събралите се. Всички кимнаха одобрително.

– Какво ще стане после?

Хорн стана и закрачи назад-напред.

– Не зная. Трябва да се погрижим тази търговия да престане. Може би ще е достатъчно да забраним на търговците да използват космодрумите. А ако е недостатъчно... е, ще говорим по-късно.

– Правилно. Може би е по-добре да отидете в работния ми кабинет?

Малко смутен, Хорн се подчини. Когато влезе в малката стая, зад гърба си чу смеха на хората.

Мода Талибранд стана от стола, за да го поздрави.

Беше снела траурното облекло и носеше простичка бяла рокля, която беше обикновената дреха на жените на Криу'н Дич. По лицето ѝ се четеше странна смесица от радост и печал.

Дълго мълчаха.

Най-сетне тя заговори с такъв тон, като че ли продължаваха току-що прекъснат разговор.

– Както знаете, винаги съм вярвала, че няма по-добър човек от моя мъж. Изглеждаше ми такъв в сравнение със своя брат. Но сега съм убедена, че в Галактиката има още един човек като Ларс, и аз го срещнах. А там, където има двама, би трябвало да има още много такива.

В гърлото на Хорн внезапно се надигна буца, той не можеше да приказва.

Мислеше за рижия човек, когото видя убит в хотелската стая на Земята.

* * *

Решението бе обявено.

Обясниха на Шембо новите наредби за търговията с андроиди и му съобщиха, че за в бъдеще ще се наложи да се откаже от нея, колкото и да е печеливша.

Той се усмихна и вдигна рамене.

– Търговия ще има. – Мислено вече търсеше замяна. – Ако не с това, то с друго.

Решението достигна и планетата, където корабите кацаха до бурно солено море. Внезапно тук повя леден вятър.

Но на Ърсуърлд, Верние, Лигос и на други светове то беше като слънчев лъч, пробил буреносните облаци.

По-късно така стана и на другите светове, чиито названия не бяха известни на повечето хора.

Съобщиха и на Диз и той каза:

– Никога сериозно не съм вярвал, че ще успее да направи това.

Диз се отказа от мечтата си да стане капитан на собствен кораб и обмисли дали не може да си намери такава работа, чрез която да изкупи неволното си участие в търговията с роби.

Решението стана известно и на Земята и Дери Хорн старши каза намръщено на баща си:

– Това сукалче, синът ми, наистина е извършил нещо забележително там, извън границите!

– Освен всичко друго той развали хубавия бизнес на някои хора – измърмори баща му, четейки съобщението, че Верние, Ърсуърлд и Лигос са последвали примера на Криу'н Дич и са затворили космодрумите си за търговията с андроида.

Сетне мълчаливо погледнаха Роул, слугата им.

Дали той знаеше?

Разбира се, решението много бързо се разпространи сред андроидите, много по-бързо, отколкото официалното му признаване.

Нали андроидите работеха като разсилни!

След като решението стана известно на Земята, шофьорът на един боклукчийски камион, който служеше за връзка между Дорди и Бърл, им го събщи.

В работната му зона се намираше и хотелът, където беше убит Ларс Талибранд. Освен това той живееше в една барака с Бърл.

Именно той донесе в хотела съобщение от Бърл за Дорди.

– Какво ще кажеш, а? Никога не съм мислил, че този толкова хилава на вид младеж ще победи. Какво мислиш да правиш, ако решението бъде прието и тук и задълженията, които ни задържат, изчезнат? Отначало аз...

Последва дълъг низ буйни фантазии.

След като го изслуша, Дорди се усмихна и му отговори. Това беше резултат от дълги размишления.

– Най-добре е да предложим да дадат на Дери Хорн званието Гражданин на Галактиката!

КРАЙ

© 1968 Джон Бранър

John Brunner
Slavers of Space [Into the Slave Nebula], 1968

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ДВУРЪКАТА МАШИНА (РОБОТИ И ФАНТАСТИКА). 1994. Изд. Неохрон,
Пловдив. (SF Трилър No.24). Алманах. Превод; съставител: Весела ПЕТРОВА;
Красномир КРАЧУНОВ. Формат: 115×165. Страници: 192. Цена: 22.00 лв.

Съдържание: Въведение – с.2;

Търговци на роби в космоса [повест], Джон БРЪНЪР – с.3;

Ел Стоу, Ерик Франк РЪСЕЛ – с.134;

Двуръката машина, Хенри КАТНЕР & Катрин МУР – с.156;

Еврокон 94 – с. 191.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/445>]